

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református
Egyházkerület folyóirata

Telekfalvi templomkazetta

Huszonnegyedik évfolyam
2013. április

Tartalom

Vasárnapi prédikációk

Kürti Éva: Quasi modo geniti... 2Korinthus 4,10–13	163
Sógor Géza: Enyém legyen az áldás, vagy én legyek áldás? 1Mózes 28,10–15	165
Gudor Péter: Hogy örömtők teljessé legyen! János 15,1–11	168
Farkas Antal: Isten országának kapujában. Zsoltárok 15.....	170

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor: Jézus példázatai. Az elveszett juh. Máté 18,12–14.....	174
---	-----

Esketési prédikációvázlat a magyarországi homiletikai irodalomból

Dr. Boross Géza: Lásd, hited tőle mit várhat! Steinbach József: Az erő, szeretet és józanság lelke. Ajánló sorok dr. Boross Géza professzor úr esketési igehirdetés-vázlataihoz....	179
Előszó.....	181
I. A mennyország kulcsa. Máté 16,19.....	182

A Genezáret partján

Gyökössi Endre: Mérlegen. III. Mérlegen – a beszédünk. Szavak – töltés nélkül?	183
---	-----

Alkalmi prédikációk

<i>Esketési igehirdetés</i> Ecsedi Árpád: Örök hűség. Énekek éneke 8,6	186
<i>Temetési igehirdetés</i> Kányádi György: A dicsőség, amely reánk vár! Róma 8,18.....	187
<i>Igehirdetés presbiteri szeretetvendégségen</i> Lőrincz István: A szolgák A tékozló fiú példázatában. Lukács 15,22–28	189
<i>Lelkészi értekezleten elhangzott igehirdetés</i> Orbán Judit: Az isteni kezdet. Ézsaiás 11,1	191

A címlapon a telekfalvi református templom egyik kazettája látható. Tervezte és festette 2006–2010 között Juhász Judit. Fényképezte Juhász Ábel.

A hátlapon Faludy Ferenc *Az Úr Jézushoz* című verse.

A márciusi *Igehirdető* tartalomjegyzékéből sajnálatos módon kimaradt, hogy a borító-lapon közölt illyefalvi kazetta fotóját Kató Zsolt készítette. A mulasztás miatt utólagosan elnézést kérünk.

Vasárnapi prédikációk

Kürti Éva

Maroscsúcs–Koppánd

Quasi modo geniti...

Alapige: 2Korinthus 4,10–13

Bibliaviasítás: János 3,1–21

Tudjátok-e, hogy ma születésnapot ünnepelünk? A húsvét utáni első vasárnap ugyanis quasi modo geniti (mint újszülöttek, 1Pt 2,2), azaz újjászületés vasárnapja. Ma tehát azokat ünnepelhetjük, akik életében megtörtént ez az újjászületés. Vajon az ünnepeltek között vagy-e? Vajon volt-e részed a másodszori születésben, amely Isten Szentlelkének a munkája, s amely felülről való? Ahogy Jézus mondja: „ha valaki újonnan (felülről) nem születik, nem láthatja az Isten országát” és „ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.” (Jn 3,3b.5b.) Jó lenne, ha ma így köszönhetnénk egymást: Isten éltesen örökké!

1. Az ünnepnapjaink nagyon bölcsen vannak elhelyezve a naptári évben. Nem véletlenül került az újszülöttek vasárnapja épp húsvét utánra, mert a Megváltó halálának és feltámadásának hatással kell lennie a mi életünkre, oly módon, hogy „a mi ömberünk övele együtt megfeszítetik, megöletik és eltemetetik” és az ő feltámadásának „ereje minket is új életre támaszt”.

Helyén való lenne tehát az ünnep elmúltával önvizsgálatot tartanunk, és megkérdeznünk, hogy Jézus értünk történt keresztthalála és feltámadása mennyire volt hatással a mi életünkre? **Látható-e a mi halandó testünkben a feltámadott Jézus élete** – ahogy a mai Ige mondja (10–11. v.)? Mert az új élet látható és észrevehető! Ahogy egy újszülöttet nem lehet eltitkolni, mert hallatja hangját, mert nem tud meglenni anélkül a család nélkül, amelybe beleszületett, ugyanúgy egy újjászületett hívő sem tudja elrejtetni megújult életét. Hallható lesz az Istent dicsérő, bizonyoságtévő, imádkozó hangja, ugyanakkor látható lesz a hívek közösségében, és nem csak az ünnepnapokon.

Tudom, hogy sok ember számára idegen vagy talán érthetetlen ez az újjászületés téma, ahogyan Nikodémusnak is az volt, de ő végül megértette és engedte Istennek, hogy átformálja az életét. Így lett az éjszakai látogatóból, a titokban cselekvő farizeusból Jézus testét Pilátustól elkérő, tetteit, Jézus iránti érzéseit nyíltan vállaló tanítvány. Nikodémus életében láthatóvá vált az új élet, mint ahogy a tékozló fiúéban is, akiről azt mondja az apa: „ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott” (Lk 15,24). A kérdés az, hogy a te életedben látható-e már?

A halandó test nem más, mint a bűnös, érzéki hústest, és a mai Ige szerint ebben kell meglátszania a megújulásnak. Az újjászületés tehát nem csupán egy belső, lelki ügy, ami a külső, mindennapi életünkben észrevehetetlen, hanem olyan változás, amely igenis lemérhető a hústestben való életünkön is. Így, az a bűnös test, amely eddig szűrő tekintet, borvirágos orrot, lebiggyesztett ajkat, csüggesztett fejet, tapadós kezeket, tévelygő lábakat és kőkemény szívet viselt, Isten Lelkének munkája nyomán átváltozik és lesz a szem a Lélek tükre, az orr kisimul, az ajkak mosolyogva Istent dicsérik, a fej fel-emelt fő lesz, tiszta kezek emelkednek fel, a lábak irányt váltanak s a szív is érző szív lesz. Több fiatalembert, sőt asszonyt is ismerek, aki csak annyitól, hogy lemondott az alkoholról, teljesen megfiatalodott és megszépült, s ez a bennük történt változásnak a legkülső szelatkéje volt csupán. A bűn átrajzolja fizikai testünket, öreggké, aszottá, vi-

sejlté tesz, de ahol Jézussal együtt megfeszítették a bűn, ott minden látványosan felfrissül és megújul.

Tudjátok-e, hogy Isten úgy alkotta meg testünket, hogy az folyamatosan megújul? Naponta sejteink milliói halnak el és újak születnek helyükbe. Így lehetséges az, hogy míg korunkat tekintve mondjuk 40-50 évesek vagyunk, addig valamelyik szervünk vagy testrészünk csak egy-két éves, mert nemrég cserélődtek ki az utolsó sejtei is. A megújulás belénk van programozva, mert szükséges ahhoz, hogy életben maradjunk, ugyanígy a lelki újjászületés is szükséges az örök életben maradáshoz. Van bennünk életöszton, de jó lenne, ha azt felváltaná az örökéletöszton!

2. **Hogyan lehet megújult életünk?** Hogyan válhat láthatóvá Jézus élete a mi halandó testünkben? Halál nélkül nem lehetséges, és attól tartok, hogy ez az, amit nem akarunk. Az új élet s az örök élet kellene, de halálra adás nélkül, anélkül, hogy meg kellene feszítenünk bizonyos indulatainkat s keresztfára adnunk cimboráinkká vált bűneinket. Pedig ezt kell tennünk: „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi halandó testünkben.” (10. v.) Ez a hordozás körülhordozást jelent, minden tagunkban körülhordozni Jézus bűnt eltörlő halálát, hogy így megöldökljük a bűnt. Azt hiszem, ez az, amitől félünk, ez nem megy nekünk, a bűn elpusztításának az ilyenfajta körülhordozása, a régi bűnös én megöldöklése. Pedig így halna meg a régi, szitkozódó, indulatos, haragtartó, keményszívű és megátalkodott ömberünk. Aki jöni akar énutánam – mondja Jézus –, tagadja meg magát, vegye fel az ő kereszttjét és kövessen engem! És mi épp ezt a kereszthordozást, meg régi énünk megtagadását nem akarjuk. Pedig hát halál nélkül nincs feltámadás. Kereszt nélkül nincs új élet. Keresztre feszíteni a részegséget, hogy helyet kaphasson a józanság, keresztre feszíteni a dühünket, hogy helyet kapjon a nyugalom, keresztre feszíteni az idegességünket, hogy helyet kapjon bennünk a türelem, keresztre a mértéktelenséget, hogy helyet kapjon a mértékletesség, keresztre a csúnya beszédet, hogy helye lehessen a szép szavaknak, keresztre adni a paráznaságot, hogy helyet kaphasson a tisztaság, keresztre feszíteni önmagam, hogy helye legyen Jézusnak az életemben. Valljuk be, hogy ez az, amire nagyon nehezen szánjuk rá magunkat. Azonban „akik a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5,24) De jó lenne végre Krisztusé lenni és nem önmagunké. Készek vagyunk-e erre, mint újszülöttek (quasi modo geniti)?

3. Akik halálra adják ömberüket és élni kezdenek egy új, feltámadott életet, azokból lesz a „**mi, akik élünk**” közössége. Pál apostol itt konkrétan az apostolokra gondol, mert akkor ők voltak a hitben jártasak, akikben a halál munkálkodott olyan módon is, hogy üldöztetéseket szenvedtek Krisztusért. Így, miközben ők halálra adattak, addig a gyülekezetek egyre inkább gyarapodtak a Krisztusban való életben. Ilyen értelemben mondja itt az apostol, hogy „a halál bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.” (12. v.) Arra is fel kell készülnünk tehát nekünk, akik már „élünk” Krisztusban, hogy nemcsak belsőleg, hanem a szó szoros értelmében is **halálra adathatunk Jézusért**. Az új, a tiszta élet irritálja azokat, akik még a lelki halálban vannak, és ezért bőven érhet részükről gúnyolódás, sértegetés, támadás, áskálódás, „mindenkor halálra adatás” *A kis szív története* című kiadvány gyerekeim kedvenc könyve. A fekete szívek közé megérkezett hófehér Krisztus-szív szembetűnő másságával annyira irritálta a fekete szívek városának lakóit, hogy azok elhatározták: megölik. Ez a sors várhat mindazokra, akik Jézus Krisztusban új életet s hófehér ruhát nyertek. Készek vagyunk-e, készek lennénk-e erre is?

Olyan érzéssel állok itt ma, az újszülöttek vasárnapján, amint Pál állhatott Agrippa előtt. Lehet, hogy a végén ti is azt mondjátok nekem: bolond vagy te Pál (Éva), a sok

tudomány téged örültségbe visz. Nem vagyok bolond, hanem „hittem, és azért szoltam” (13b. v.).

Pál apostol a damaszkuszi úton teljesen új emberré lett és elmondhatta, hogy „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal 2,20). Adja meg Isten, hogy te is elmondhasd ugyanezt, hogy így ma neked is kívánhassak boldog születésnapot! Ámen.

Sógor Géza

Kányád

Enyém legyen az áldás, vagy én legyek áldás?

Alapige: 1Mózes 28,10–15

Bibliaalvasás: János 1,48–52; 14,1–6

Jákób történetéből hallottunk egy részletet. Kicsoda Jákób? Ábrahám unokája, Izsák kisebbik fia, Ézsau ikertestvére. Megvásárolja egy tál lencséért Ézsautól az elsőszülöttnak járó előjogot. Amikor Izsák már majdnem vak, Jákób csalással megszerzi tőle az Ézsauinak járó apai áldást. Mondjuk ki: ellopja, mégpedig anyai segédlettel. Rebeka, az anya tudott valamit arról, hogy Jákóbra, a kisebbik fiúra több fog bízni, de türelmetlen volt már kívánni, mikor teljesíti be Isten a születéskor adott ígéretet. **Sürgetni akarta Istent. Istent sürgetni?** „Most teljesebben be, amit megígértél!” Csalásra buzdítja fiát. A család kiderül.

Jákóbnak menekülnie kell Ézsau haragja, bosszúja elől. Elhagyja becsapott öregapját, cinkos anyját, menti az életét. Emberileg szólva ez az egyetlen túlélési esélye. Beerseából, Izrael déli csücskéből északkeletre, földjétől nagyon messzire, Hárán fele tart. Majdnem 900 km áll előtte. Beszédes a történetben az, hogy egykor nagyapja, Ábrahám onnan jött az Úr hívására, az Úrnak engedelmeskedve. Jákób most nem az Úr hívására indul el, hanem menekül testvére és saját múltja elől. Mögötte tisztázatlan múlt, előtte bizonytalan jövő. Fájdalom, félelem, szorongás dúl lelkében. Szorong, mert azt gondolja, örökre elvesztette a nehezen megszerzett, ellopott áldást. (Az volt a kor hiedelme, hogy Istennek hatásköre csak addig terjed, amíg a föld, a vidék határa. Ha elhagyja az ősöknek ígért földet, akkor kikerül az ajándékozó Isten hatásköréből.) Mire törekedett Jákób? Hogy megszerezze, ellopja az áldást! Azt akarta, hogy övé legyen és ne a testvéréé. Birtokolni akarta! „Az enyém legyen!” **A birtoklási vágy, az önzés vezérelte. Birtokolni az áldást. Lehet birtokolni, önzően megtartani az áldást?**

Mindenkori emberi történet a Jákóbé. Isten nélkül választott utaink valójában menekülések. Gyakran hasonlítunk Jákóbbhoz, amikor csalásoktól zaklatottan, tisztázatlan múltunk elől menekülünk. Becsapott felebarátunk elől messzire akarunk menekülni. Nem kell feltétlenül kilométerekben mérhető távolságra gondolnunk. **Közelben is el lehet menekülni.** A házasságban, a családban is élhetünk lélekben egészen messze egymástól, pedig testben egymás mellett vagyunk. Házastársak, akik párhuzamosan élnek egymás mellett, gyermekek, akik nincsenek beszélő viszonyban szüleikkel, szülők, akik kitagadják gyermeküket... Ma az elidegenedés, az elszigetelődés jól ismert menekülés. Mai Igénk ráébreszt arra is, hogy mennyire lehetetlen vállalkozás Isten elől elmenekülni. (Hiszen, amikor felebarátunk elől menekülünk, Isten elől is menekülünk.) **Hatáskörének nincs határa.** Mindenható: mindenre és mindenüvé kiterjed hatalma. Nem lehet következmények nélkül kizárni őt gondolataimból, döntéseimből. Nem lehet kiszorítani életünkben, nem lehet letaszítani emberi küzdőtereinkről. De bezárni sem lehet. Nincs vége hatáskörének a templom vagy a házam küszöbénél, a pénztárcámnál, a parlament falainál. Ott van és segítene, de azt kérem kell, választanom kell. Ha mást

választok, akárcsak Jákób, akkor méltán érezhetem, mint ő, hogy áthidalhatatlan szakadék tátong az Úr és köztem. Az már a gyógyulás kezdete, ha ráébredek: mekkora ez a szakadék. Hogy távol a menny, elérhetetlen messzeségben. Hogy magamra maradtam. Ilyenkor a fájdalom, a szorongás, a félelem vesz erőt rajtunk.

Jákób ilyen állapotban érkezik 80-90 km után egy Lúz nevű hely környékére. Holt-fáradtan teszi le fejét egy kőre. Igen, nem volt már semmije, amire fejét hajthatta volna. Azon az úton, amelynek kezdetén csalás van, ez a folytatás: a semmi, a teljes magány, a megvetettség és az elveszettség érzése. Így merül álomba Jákób. És ekkor történik valami. Álmában érkezik a segítség! Valami addig hallatlan, csodálatos élmény részese lesz. Álmodat lát. Nem akármilyen. *Különös kép (a)* jelenik meg, amelyet *meglepő szavak (b)* követnek. Egy égig érő létrát/lépcsőt lát, melynek tetején az Úr áll, a létrán pedig Isten angyalai járnak le és fel. Csodálatos látvány a létra: általa Ég és Föld, mennyei és emberi valóság összekapcsolódik. Csodálatos szó követi a látványt: oltalom, védelem, áldás ígérete. Az Úr ajándéka mindkettő.

a. A bűn, Jákób esetében a „friss” csalás szakadékot jelent. Isten és ember között tátong, áthidalhatatlanul. És mégis van megoldás. Mennyei megoldás, az Úr megoldása, segítsége ez. Ő „engedi le” a latorját, Ő áll a tetején, az Ő hírnökei, követei járnak azon. **Az igazi áthidaló megoldások mindig Tőle jönnek.** Az Ő megoldása az emberek közti szakadékokat is áthidalja. Nem az ember állítja a létrát, hanem az Úr. A „magát mindenhatónak valló” embernek jó hallani, hogy nem ő hág fel a mennybe {lásd Babel tornya jelképes történetét, vagy a történelemben egymást váltogató ideológiák sorozatát, amelyek az embert istenít(etették)ik}, hanem az Úr kapcsolja össze a mennyt a földdel.

Emberi erővel nem lehet üdvözülni, csak az Üdvözítő segítségével lehet igazán emberré válni és embernek megmaradni!

A **tehetetlen** Jákób megtapasztalja, hogy az Úr **már tett** valamit.

A magára maradt Jákób rádöbben: az Úr közösséget vállal vele! Hiszen megszólalt, megnyilatkozott! Kapcsolatot teremtett vele! Vele, aki Isten és ember ellen vétkezett! Megnyílt az ég! Az Úr kinyitotta a menny kapuját. Jákób az Urat láthatta, aki bemutatkozott („Én vagyok...!”). Az égig érő létra egy csodálatos kapocs, egy csodálatos út! Az Isten Országá követei, hírnökei jelzik: a létra **áthidalta** a szakadékot. Az Úr nem hagyta cserben Jákóbot, az embert. Közösséget vállalt vele.

A létra a csodálatos **segítség** képe. A csodálatos út jele. Az igaz ösvény, a keskeny út. Jézus erre a létrára, erre a Jákób számára még csak képben és szóban megjelent és elhangzott ígéretre utal, amikor azt mondja Nátánél hitvallása után a körülállók tanítványoknak: „Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.” (Jn 1,52) Erre az eleve megígért, megnyitott csodálatos útra utal, amikor így válaszol a kétségeit őszintén kimondó Tamásnak: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Ő a mennyei megoldás a szakadék áthidalására. Nélküle nincs **bepillantásunk** a mennybe. Benne **kapcsolt össze** az Atya mindent mennyen és földön. Atyánk általa békéltetett meg bennünket és mindent önmagával: ezt ábrázolja a létra, ez a mennyei segítség, Ő a csodálatos út, Jézus Krisztus! Az **Ő békesége** a mennyei segítség félelem, szorongás, menekülés helyett.

Mikor kapja Jákób ezt a mennyei segítséget? Amikor nemcsak **ereje**, cselszövése ügyeskedése, hanem jövőendőbe vetett **reménysége végéhez** érkezett. Amikor úgy érezte: teljesen egyedül maradt és immár minden veszedelemnek kiszolgáltatott. Az Úr akkor tud igazán vigasztalni, amikor minden pótcsелеkvés és minden más vigasztalás **eredménytelen**. Amikor ráébredünk, hogy emberi törekvéseink végéhez értünk.

Amikor kimondjuk, vagy mások sugallják: nincs tovább! Vége! *Dicsérjük az Urat, hogy nem enged ebben a kiábrándultságban vergődni. Biztosít bennünket afelől, hogy közénk jött, velünk marad, utunkon velünk tart és őriz. Hétköznapi dolgainkban is, és az élet minden területén. Ez az örömhír, az Evangélium!*

b. Ez a vigasztalás, bátorítás a létra képe után szavakban is elhangzik. Valójában a létra, az Úr, az angyalai **látványa felkészítette** Jákóbot az emberi értelmét meghaladó **ígéret** meghallására, elfogadására. A látvány alátámasztotta, megerősítette az Úr szavait. A látvány jel volt, mely jelezte a csodálatos ígéretet. Miért volt olyan fontos az álom, a jel? Mert Jákób akkor hallotta **először** az Urat. Nagy szüksége volt arra, hogy az Úr egy ilyen csodálatos álommal **meggyőzze**. A meggyőző **jel** ábrázolta számára a váratlan, hallatlan, hihetetlen szavakat. Hogyan hangzik az ígéret? *Én vagyok... neked adom... benned és magodban megáldatnak... veled vagyok... megőrizlek... visszahozlak... el nem hagyalak.* **Ilyen** irgalmas az Úr, így könnyörül rajtunk? Hát mégis velünk van? Hát igaz az, amit hitben előttünk járó őseinknek ígért? Igen!

Jákób ígéretet kap a holnapi napra, de a távoli jövőre nézve is. Félve érkezett az éjszakai szállásra, de ébredéskor bizakodva távozott. A közvetlen jövő ígérete az volt, hogy az Úr az idegenbe is vele megy, vele lesz, megőrzi. A távoli jövő ígérete nemcsak annyiból állt, hogy visszahozza a megígért földre, hanem arról is szólt ez a messze mutató ígéret, hogy benne és utódjában nyer áldást a föld minden népe. Micsoda távlat! Egy ember hite, engedelmessége által mások, sokan áldást nyernek. Nem szereznek, hanem nyernek!

Meg akarta szerezni az áldást bármi áron, az Izsáktól kapott, de Istentől származó áldást és majdnem elvesztette életét. Birtokolni akarta. Ezzel szemben nem azt hallja, hogy áldást kapsz, hanem: áldássá leszel te és utódod. Áldássá minden nép számára.

Áldássá lenni, vagy birtokolni az áldást... Micsoda különbség! Ég és Föld! A birtoklás az önzésről szól, a megosztott, terjedő áldás a szeretetről. Arról a szeretetről, amely a közénk leereszkedett Jézusban nyilvánult meg. Alázatában, szelídségében, irgalmában, áldozatában. Engedjük, hogy ez az Ő szeretete kerítsen hatalmába, engedjük, hogy megtöltse ezzel életünket, hogy aztán túláradhasson tanítványi életünk határánál, érje el a testvért, töltse meg a gyülekezetet, hogy a gyülekezet határain túl is áradhasson. Nemcsak szavainkban, de beszédes cselekedeteinkben, életmódunkban, értékrendünkben.

Birtokolni az áldást, vagy áldássá válni? Érezzük a különbséget?

Nem azt kérdezzük embertársunktól van-e munkád, hanem: mit teszel másokért?

Nem azt: van-e kenyered, hanem: meg tudod-e osztani mással?

Nem azt: van-e házad, hanem: hajlék vagy-e valaki számára?

Nem azt: van-e hatalmad, hanem: tudsz-e szelíd lenni?

Nem azt: van-e barátod, hanem azt: kinek vagy a felebarátja?

Jézus semmivel sem bírt ebben a földi életben. „Az ember Fiának még fejét sem volt hova lehajtania”, de áldássá lett a Föld minden népe számára: út lett, igazság lett, élet lett számunkra.

ÚT: hogy tudjuk és érezzük merre tartunk;

IGAZSÁG: hogy tudjuk és érezzük kik vagyunk;

ÉLET: hogy tudjuk és érezzük, csak Vele együtt van jövőnk. Ámen.

Áldott légy Istenünk, hogy áldásod Jézussal elért minket!

Hogy Igédben megmutatkozol, megismertetted magad velünk.

Áldott légy, hogy megosztod a teljes, a győztes életet velünk, akik sokszor nem is reméljük ezt. Olyankor, amikor azt érezzük, minden és mindenki hátat fordít, te megszólalsz és miután vigasztaltál, bátorítasz, buzdítasz, hogy induljunk el és engedjük áldásodat eljutni rajtunk keresztül másokhoz, a másikhoz, felebarátunkhoz.

Áldd meg kezünket,

hogy nyisson és ne zárjon,
hogy adjon, de ne számításból.

Áldd meg szemünket,

hogy meglássa a szépet,
hogy ne legyen vak a láthatatlan iránt
hogy átlásson a látszaton
hogy békéltető legyen.

Áldd meg fülünket,

hogy meghallja hívó hangodat,
hogy észlelje a szenvedés neszt,
hogy bezáruljon a locsogás előtt.

Áldd meg szánkat,

hogy szólni tudjon Rólad,
hogy szavai ne sértsenek,
hogy hangjai gyógyítsanak, hogy ne szolgáltatssa ki a rábizottakat.

Áldd meg szívünket,

hogy Lelked benne lakjon,
szeretetedből szeretetet adjon,
hogy életünk mások számára is áldás lehessen. Ámen.

Gudor Péter

Aranyosgerend

Hogy örömtők teljessé legyen!

Jubilate vasárnapra

Alapige: János 15,1–11

Bibliaviasítás: 1János 5,1–4

Örvendező szívvel köszöntjük a tavaszt. A határ, a kert be van vetve, ültetve. A sok megszámlálhatatlan virág csodaszéppé teszi a földet.

A mi textusunk is az újraéledt világról beszél. A szőlőbe vezet ki minket, hogy tanítson Jézusról és az ő gyülekezetéről.

„Én vagyok az igazi szőlőtő és az én Atyám a szőlőműves.” Amint a szőlőtő hozzátartozik a szőlőműveshez, úgy tartozik Jézus a mennyei Atyához. Jézus az Isten fia, az igazi szőlőtő. Bizonyára vannak még szőlőtők, melyek nem tartoznak az Atya szőlőskertjéhez. Ez a kép minket hitvallásra kényszerít. Választ kell adnunk a kérdésre: mi hova tartozunk? Ez a Jézus valóban a mi Urunk? Hiszünk-e Benne?

„Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 15,2)

A szőlőtőke tulajdonosa tudja az ő teendőjét. Kora tavasszal, mielőtt a nedv megindulna, az ágakból sokat levág. A szőlőtőkét később is, folyamatosan tisztítja. A szőlőtő

ereje a gyümölcsöt kell érlelje, táplálja. E kép érthetővé teszi, miért kell nekünk sokszor szenvednünk. Mi vad- vagy hiábavaló hajtások vagyunk, akik csak önmagunkra gondolkunk s nem arra, hogy Istennek gyümölcsöt teremjünk. Isten belénk metsz, kimetszi önhittségünket, büszkeségünket. Sokan bevallják: Ha Isten nem vágott volna bele életembe, csak a régi ember maradtam volna, sem hitre, sem öntudatos keresztyén gondolkodásra nem jutottam volna. Nyomorúságaimban, szenvedéseimben Isten kezét kell hogy lássuk. Valljuk Pál apostollal, mi tudjuk, hogy azoknak, kik Istent szeretik, minden javukra van!

Ezután Jézus a tanítványok felé fordult és szólt: „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek.” (Jn 15,3) Jézus tanítványai a Mesterükkel való közösségben éltek. E közösségben mindig jutott nekik abból a szeretetből és bocsánatból, amelyet Jézus árasztott. Közülük senki sem újulhatott meg sem Isten, sem emberek előtt. Senki sem mondhatja: én ártatlan ember vagyok! A tanítványokat Jézus az Ő Igéjével tisztíthatta és újíthatta meg. Ezért Jézus felszólította őket, hogy Igéje mellett maradjanak meg: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok.” (Jn 15,4)

Ez a képletes beszéd itt jut el a tulajdonképpeni mondanivalójához. Két alkalommal halljuk ezt a szót: „én bennem maradjatok”. Ez a textus súlypontja.

A keresztyének, s különösen a templomba járók, sokszor elmélkednek azon, mi a mi egyházi teendőnk. Munka van elég! A sok munkával szemben az ember tehetetlennek érzi magát. Jézus azonban nem kíván lehetetlen dolgot. Ő azt kívánja, hogy éljünk Vele, maradjunk Benne.

„Nélkülem semmit sem cselekedhettek.” Hát nem tudunk Jézus nélkül jót tenni vagy a nemkeresztyének nem tudnak Jézus nélkül szeretni és jót cselekedni?! De igen! Isten a teremtkor nekik is adott igyekezetet a jónak cselekvésére. Mégis nagy különbség van az ő cselekedetei és a keresztyének cselekedetei között. Jézus szerint – nélküle nincs maradandó jótett, nélküle semmit sem tehetünk a mi üdvösségünkre, nélküle nincs bűnbocsánat, nélküle nincs oly reménység, mely az örök életre készít elő, nélküle semmit sem tehetünk úgy, hogy Istennel békességben éljünk. A mi önmagunktól való cselekedeteink Istennel soha ki nem békítenek.

A mi gondolataink és erőnk által sohase épül a gyülekezet sem. Mi csak egy egyesületet tudunk létrehozni, de egyházat soha. Az egyesületek szép szociális munkát végezhetnek, de üdvösséget nem adhatnak.

Jézus szava az evangéliumot jelenti s megszabadít attól a elképzeléstől, mely az eredmények láttán feltámad bennünk. Hasonlóképpen megszabadít Jézus szava a letörtségtől, mely sokszor kísért minket. Jézus így szól hozzánk: „...Ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20) Ezt a szót mi örömmel halljuk. Különösen most, amikor a húsvét utáni harmadik vasárnapot ünnepeljük, melyet elődeink az örvendezés (Jubilate) vasárnapjának neveztek. Ezt az örömet hirdették felettünk, amikor megkereszteltek. Már akkor elhangzott felettünk: Ímé, én ti veletek vagytok a világ végezetéig. Ezt az az örömhírt szüleink hallhatták először, azután pedig nekünk kell szívünkbe fogadnunk, mégpedig minden nap. Nekünk ebben az örömben kell élnünk, ha Jézusban maradjunk. Persze naponta kísért e világ gonoszsága, és el akar sodorni Jézustól, de a kísértések legyőzésére már az őskeresztyének négy dologgal védekeztek: „És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent...” (ApCsel 2,46–47a) Közösség, istentisztelet, úrvacsoravétel és imádság. Közösség Istennel, kö-

zösség egymással, a sákramentumok vétele és ima. Így maradunk Jézusban és így jutunk egy örömteljes hitre.

„Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnék. Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Jn 15,6–7)

Ez az imameghallgatás nem jelenti minden egyéni kérés meghallgatását. Aki Jézusban marad, az Jézus szerint imádkozik s nem a maga akarata szerint. Ezért textusunk így záródik: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim.” (Jn 15,8)

Minden azért van, hogy az Atya dicsőíttessék. Az Ő dicsőségére kell élnünk. Életünk legfőbb célja ez: mert tiéd a dicsőség!

A mai igehirdetés a hitre és a helyes életmódra irányítja figyelmünket. Ne tekintünk a mi eredményeinkre vagy bukásainkra. Jézusra tekintünk, aki a hitnek és életnek elkezdője és befejezője. Aki Jézusra tekint, megszabadul a megkötözöttségektől és szabaddá válik a szeretet cselekedetei számára.

Bodeschwing Frigyes, aki hit által sok gyümölcsöt termett, iskolákat, árvaházakat, alapított, ezt mondta egyszer: „Mi Isten országában élünk akkor is, amikor kapunk, s akkor is, amikor adunk. A mi kapásunk ima által van, és a mi adásunk szeretet által. De ezt a kettőt csak a hívő ember cselekedheti, ki egyedül Isten kegyelméből él.” Ámen.

A szerző édesapja, néhai id. Gudor Lajos gondolatainak a felhasználásával írta a fenti prédikációt. (Szerk.)

Farkas Antal
Nagyvárad-Velence

Isten országának kapujában

Alapige: Zsoltárok 15
Bibliaalvasás: Máté 7,13–21

I.

A 15. zsoltárt „Tóra-liturgiának” nevezik. Azért liturgiának, mivel a zarándokok kérdésére a templom kapujában álló pap(ok) – aki a Törvény hiteles magyarázója – felel. A zarándokok tehát a templomba akarnak bemenni és annak feltételeiről érdeklődnek. Kánaánban a honfoglalás előtti időben is minden templomban más-más kultusz folyt és a vándorok érdeklődtek a helyi istenség tiszteletének módjáról. A vándor vagy jövevény nem volt teljes jogú polgár – akár meg is ölheték –, de ha valaki befogadta a házába, annak oltalmába került. A sátor a nomád időkben lakóhely volt. Ez a kép a pusztában való vándorlás idején a szent sátorra is vonatkozott.

A zsoltáros azt a kérdést teszi fel, hogy ki méltó arra, hogy Istennél szállást, védelmet kaphasson. Ha Isten országára vonatkoztatjuk, akkor az Ef 2,19-ben ezt a drága biztatást kapjuk: „azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”, továbbá a Fil 3,20-ban: „Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.”

Most pedig atyámfia játszunk el azzal a gondolattal, hogy te a templomba jössz, s annak kapujában vár a lelkipásztorod. Tőle érdeklődsz a templom, és az abban folyó

istentisztelet felől. El akarod dönteni: bejössz, vagy sem? Melyek a feltételek, ha mégis a bemenetel mellett döntenél.

Sajnos, a gyakorlatban – főként városban, ahol több templom és felekezet van – sok ember nem úgy teszi fel a kérdést: vajon méltó vagyok-e, hogy hajlékomba menjek Uram, hanem éppen fordítva: vajon az az istenháza, melynek kapujában állok, megfelel-e az én elvárásaimnak?

Közvetlenül a Nagyváradi-velencei gyülekezetbe való megválasztásom után a templomkertben a rózsákkal foglalatostkodtam. Metszegettem őket. Délután volt, már nem volt irodai szolgálat. Egy biciklis fiatalember szólított meg a kerítésen túlról, kérdezni akart valamit. Be akartam engedni, s már mentem volna a kapukulcs után, de neki sietős volt a dolga. Így aztán a kerítésen keresztül váltottunk szót. Házasságkötés céljából konfirmációi igazolásra volt szüksége. Megkérdeztem, hogy hol fog erre sor kerülni. Megjelölte az egyik váradi belvárosi templomot. Bizonyára annak a gyülekezetnek a tagja a menyasszony – mondtam. Nem, mondta szabadkozva, s egy vidéki egyházköz-séget említett. Nem értem – mondtam – ön a mi gyülekezetünknek a tagja, a menyasszony pedig vidéki, hogy-hogy egy harmadik templomban akarnak házasságot kötni? Hát tetszik tudni, ez a velencei templom túl kicsi, s a menyasszonyom egy imponálóbb templomot akar, ezért esett a választás arra a templomra – szabadkozott. Elgondolkodtam és megkérdeztem: az utcában, melyben lakik, a maguk családi háza a legszebb és a legnagyobb? Nem – jött rá a válasz –, vannak nagyobbak is. S ha most hazamegy – fontam tovább a gondolatmenetemet –, az utca legnagyobb házába tér be, vagy a sajátjukba? A fiatalember elgondolkodott, és meglepő választ adott: magának teljesen igaza van tiszteletes úr, mert az előző feleségemmel is ott kötöttem házasságot, de sajnos elmaradtunk. Végül csak nem a „velencei kistemplomban” kötöttek házasságot, hanem az imponáló belvárosban. Azóta eme második feleségemtől is elmaradt, s egy harmadikkal él házastársi kapcsolatban...

A kérdés az: Isten házában, sátorában, liturgiájában kell-e megfelelnie az én elvárásaimnak, vagy nekem az Istennek? Mikeás próféta azt kérdezi könyve 6,6a-ban: „Mivel menjek eleibe az Úrnak?” Drága feleletet kapunk a 463. énekünkben: „Törvényednek eleget Bűnös ember nem tehet; ... Jövök, semmi nem hozva, keresztedbe fogózva...”

A zsoltáros nem azt kérdezi: ki mehet be a templomba, hanem: „kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden?” Egy templomba bárki bejőhet: akár részt venni az istentiszteleten, akár családi esemény alkalmából (ilyenek vannak a legtöbben), akár nézelődőként, turistaként.

Az Úr sátorában azonban csak az lesz a vendége, aki méltatlannak tartja magát arra, mint a tékozló fiú, aki mégis befogadást nyert, s kinek azt mondta az atyja: „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett és megtaláltatott.” (Lk 15,24a)

János, a mennyei látnok A jelenések könyvében (5. rész) azon sír, hogy a hét pecséttel lezárt könyvet senki sem méltó felnyitni. De kapja a mennyei szózatban a választ: „Méltó a megöletett Bárány” (12a. v.), Aki felnyitja a pecsétet és láttatja az apostollal az elpecsételték számát, azokat, akik bizonyosan nem voltak méltók, de akiket a Bárány ítél méltónak arra, hogy mennyei polgárok legyenek. Miáltal lettek ezek méltókká és hogyan kapták meg a fehér ruhát? A válasz így hangzik: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7,14b)

A Hegyi Beszédben maga Jézus ad választ arra nézve, hogy ki a méltó, hogy bemegyen az Isten országába: „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! meggyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7,21) Sok ember kap elutasító szót: „Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem,

ti gonosztevők.” (Mt 7,23b) Az embert azt teszi méltóvá, amit Jézus így fogalmaz meg: „Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat.” (Mt 7,24a)

Ki tehát a méltó? Aki átmegy a szoros kapun, melyen nem fér be a bűnnel tömött háztizsák.

II.

Kedves atyámfiak, a 15. zsoltár megfogalmazza a méltóság jeleit. Méltó a láb, amelyik tökéletességben, ártatlanságban jár. Méltó a kéz, mely igazságot cselekszik. Méltó a szív, amelyik „áment” mond az Úr dolgaira. Méltó a nyelv, amelyik nem rágalmaz és fontosabbnak tartja a mások becsületét a magáénál. Nem gyalázza a másikat. Méltó a szem, amelyik tiszteli azokat, akiket az Úr is megbecsül. Méltó az, aki nem vonja vissza esküjét és nem uzsoráskodik javaival.

Testvérek, ha szétnézünk magunk körül és megkérdezzük, hogy ki lenne méltó a felsoroltak alapján, hogy Istennel lakjon, nos, találunk-e ilyeneket? Feleletünk egyértelmű: bizony senki sincsen! Senki, bárki bármit is tartson magáról vagy a másiktól. Ha embernek kellene erre választ adnia, az úgy hangzana, mint ahogyan Illés mondta az 1Kir 19,14b-ben: „én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek” Isten válasza azonban az: „De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt” (18. v.). Illéshez hasonlóan sokszor egyet látunk a 7000 helyett. Félelmetes az ember ítéletének aránya, 1:7000-hez. Egyedül csak Isten tudja, hogy ki az, akit megőrzött magának.

A református teológia nagy alakja, Barth írta, hogy a mennyországban három meglepetés fog várni ránk. Az első, hogy sok olyan ember is ott lesz, akire nem is gondoltunk volna. A második, hogy sok olyan nem lesz ott, akiben biztosak voltunk, hogy ott lesz. A harmadik, hogyha mi is ott leszünk.

Ha a meghívottak nem méltók, akkor a királyi menyegzőről szóló példázat szerint Jézus beteretelt az utcákról és terekről embereket, mert meg kell telnie a menyegzői háznak (Mt 22,1–14). Tehát nem méltóság szerint telik meg a menyegzői ház, hanem kegyelemből. A meghívást Isten nem méltóság szerint adja, hanem Jézus Krisztusért, kegyelemből.

Egy keresztyén ember azt álmodta, hogy a pokol kapujában állt, és megkérdezte: Vannak itt katolikusok? – Igen, hangzott a válasz. – Protestánsok? – Igen. – Mások is? – Igen! – Megszomorodva ment el onnét, majd a menny kapujához érkezett. Ott ugyanazokat kérdezte. – Vannak itt katolikusok? – Nincsenek – volt a válasz. – Protestánsok? – Azok sem! – Hát akkor kik? – Itt csak bűnösök vannak, akiket Jézus Krisztus megváltott.

Vannak olyan felekezetek, akik kisajátítják maguknak a mennyországot. Ezzel kapcsolatosan hallottam egy olyan történetet, mely szerint Szent Péter a kopogtatót beengedi a mennyország ajtaján, aki azt látja, hogy az magas falakkal fel van osztva, és nem lehet átmenni egyik részből a másikba. Nagy csodálkozására azt a magyarázatot adja Szent Péter, hogy ez azért van, hogy mindegyik felekezet gondolja csak azt, hogy csak ők jutottak be a mennyországba.

Kérdezzük újra: Ki lehet tehát alkalmas, ki lehet méltó arra, hogy Isten sátorának a vendége lehessen? Aki sír a bűnei miatt. Aki éhezi és szomjúhozza az igazságot. Akit üldöznek az igazságért. Aki só lett, hogy megízécskítse az életet. Aki meggyújtott lámpás tud lenni, hogy világítson azoknak, akik a házban vannak.

Sokszor mérícskélünk: Vajon mi lehetünk-e azok? Megfelelhetünk-e eme kitételeknek, mint református keresztyének? Vannak ugyanis olyanok, akik ha hitre jutnak, el-

hagyják egyházukat és keresik az ún. „tökéletes egyházat”, mivel úgy gondolják, hogy alkalmatosságuk szerint ők oda valók és garantált az üdvösségük.

Én csak egy tökéletes gyülekezetnek akarok a tagja lenni – kötötte ki valaki. Kedvesem, ilyen a földön nincs, majd a Bárány trónja előtt fogja megtalálni. De ha tökéletes gyülekezetem lenne, sem venném fel, mert abban a pillanatban tökéletlenné válna, mihelyt önt felvenném – válaszolta a lelkipásztor.

Az az egyház a „tökéletes” egyház, melynek tagjai az Ef 5,27-ben leírtaknak tesznek eleget, vagyis: „azon ne legyen szeplő, vagy sőmörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen” Gondolkodjunk el, vajon mi eleget akarunk-e tenni eme váradalmaknak?

Kedves atyámfiain, Krisztus megváltó kegyelmében bízva törekedjünk Isten országának a tagjaivá, örököséivé lenni. Kopogtassunk bátran, mert az ígélet szerint azoknak nyitattik meg.

Egyvalamiről még meg ne feledkezzünk. Nem elég az ajtó előtt állni és várni, hinni is kell abban, hogy megnyitattik. Gondoljunk úgy az oda való bemenetelre, mint amikor egy másik országba akarunk utazni. Szükség van személyi igazolványra vagy útlevélre. De hitelesre! Legutóbbi ifjúsági istentiszteletünk témája: „Útlevél a mennybe” volt. Az istentiszteletet levezető (Berke Eszter rogeriuszi segédlelkész) egy közösségi játékkal kezdte. Megkérdezte, kinél van útlevél? Jelentkezett egy svájci ember. Másnál nem volt. Csak akkor vesszük magunkhoz, ha szükségünk van rá a megtervezett utazásunkhoz. Nem így a mennyei útlevéllel. Az mindig kéznél kell legyen, hiszen nem tudni, hogy Urunk mikor hív magához. A mennyországba való bejutáshoz egy speciális útlevélre van szükség, melyet csak azok kapnak meg, akik megtérnek – hirdette ez istentiszteleten id. Józsa Ferenc Arad-mosóczi lelkipásztor. Nem megérteni, hanem hinni kell azt, hogy újjá lehet születni. Ha befogadjuk szívünkbe Jézus Krisztust, meglesz az útlevelünk, mely pecsétjének hitelességét az Ő megváltó vére biztosítja. Hiteles útlevéllel pedig nem kell aggodalmaskodnunk. Ámen.

A nagy szeretet kis jelei

Nyolc grandiózus „kicsiséget” sorolnék el.

– Az egy-MÁS-ért való élés, amit naponként tudatosan kell akarni és újrakezdeni.

– Arra való törekvés, hogy a másik boldog legyen. A másik legyen boldog. Ez térül vissza magunk boldogságaként.

– A másik öröme feletti öröm. (Ez a házaselek szokásos és mindent megrontó rivalizálásának, versengésének egyetlen ellenszere.)

– Házastársunk nem használati tárgy (sem ágyban, sem konyhában, sem munkában), hanem EMBER, akit „úgy szeretünk, mint önmagunkat” (Mk 12,31).

– Aki páijához hú – önmagához az. Aki megcsalja – önmagát csalja meg, mert egyek (1Móz 2,24).

– Nemcsak partnerünkön lehet változtatni – önmagunkon kell. Csak ettől változik a másik.

– Nem lehet valaki úgy házasság, hogy mindig igaza is legyen. Kompromisszumok, engedmények nélkül minden emberi kapcsolat megromlik. A házasság is.

– A veszekedés nélküli jó vitatkozás. (E nélkül unalomba vagy hallgatásba fullad minden emberi kapcsolat. A házassággal együtt.)

Az ilyen – vagy majdnem ilyen – házasságban alakulhat ki az a fészekmeleg, amelyben a gyermekek rejtettségben, biztonságban érezhetik magukat.

Gyökössy Endre

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor

Derecske, Magyarország

Az elveszett juh

Alapige: Máté 18,12–14

Az Ige megértéséhez

*Vannak olyan példázatok, melyeket Jézus eredetileg más hallgatóság – farizeusok, írástudók vagy a sokaság – előtt mondott, de amelyeket később az ősegyház Jézus tanítványaira vonatkoztatott. Lukácsnál Jézus éppen egy ilyen példázattal válaszol a zúgó-lódó farizeusok felháborodott kérdésére. „Ez bűnösöket fogad magához, és velők együtt eszik.” (Lk 15,2b) Az eredeti szövegben nem „ez”, hanem *oti, ti oti* = *mert (miért?) áll. Miért fogad magához Jézus bűnösöket, és miért eszik velük együtt? Azért, mert „...ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen – dikaioi –, akinek nincs szüksége megtérésre” (Lk 15,7)**

*Az eltévelyedett jószágot a gazda, a tulajdonos Máté szerint *epi ta oré* = a hegyeken, Lukács szerint *en té erémó* = a pusztában keresi. Ott keresi a gazda, ahol legelt a nyáj. Így „a hegyekre” és a „pusztában” ugyanazt jelenti. Miként a pásztor, aki miközben biztos helyen, akolban, talán egy másik pásztor felügyelete alatt tudja a kilencvenkilencet, és megtalálja a századikat, végtelenül örvend, úgy Istennek is öröme telik a bűnös ember megtérésén, és a bűnök megbocsátásában. Példázatunk is ezt üzeni, bár ezt csak Lukácsnál olvassuk: *chara en ourano estai (fut.)* = öröm van (lesz) a mennyekben. Az *amén legó ymin* = bizony mondom néktek, mely annyira ünnepélyesen hangzik, a képtől a példázat értelmezéséhez vezet: bizony, bizony, igen is, Isten örvend!*

*Az *estin theléma emprosthen tou patros ymón tou en ouranois-t* Károli így fordítja: „...a ti mennyei Atyátok sem akarja” Az *emprosthen (gen.)* jelentése viszont = előtt, -nál, -nél. Szó szerinti fordításban tehát így hangzik: A mennyei Atya akarata előtt van, hogy senki el ne vesszen. Az *emprosthen* Isten nevének dupla körülírását adja: 1. az előtte (Isten) álló angyalok; 2. a ti mennyei Atyátok, ugyanis antropomorf lett volna kimondani Isten akarátát. A 18,14 tagadása „nem akarja” tk. a mondat második feléhez tartozik. A theléma héber megfelelője, a *rá'awa* ugyanis nemcsak akaratot, hanem tetszést, jó tetszést is jelent (= *racon*). Végül is tartalmilag a theléma csak árnyalati különbséget jelöl.*

A monós = egyedül, csak beillesztése (Mt 4,10; Lk 4,8) az 5Móz 6,14-ből (LXX) kölcsönzött idézetbe jól illeszkedik. A Róma 3,28-ban a sola fides jelöli (Gal 5,6b!). Textusunkban a mikros = kicsiny, kevés kifejezés olvasható. A mikroi = elachéstoi, azaz legkisebb (Mt 25,40.45). Mivel Máténál a példázat hallgatói Jézus tanítványai (18,1), addig Lukácsnál éppen az ő ellenfelei, a farizeusok. Ezért Máté záromondatán teljesen máshová esik a hangsúly: „Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.” (18,14) Ez a vers egyenesen vezet a 15–17 figyelmeztetéséhez a vétkező atyafiakkal szemben. Isten ugyanis azt akarja, hogy az eltévelyedett testvéreknek, pontosabban a legkisebbeknek, a szegényeknek, a segítségre szorulóknak azzal a hűséggel menjünk utána, miként a pásztor az eltévelyedett századiknak. A példázat tehát a gyülekezet vezetőit, ellentétben az apostatával (hitehagyottakkal, eszküszegökkel, hűtlenekkel) a pásztori hűségre szólítja fel.

Te is keresd, ami elveszett!

Lukácsnál olvassuk: „Az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” Ha Jézust igazán követed, te is ezt teszed. Nem mondhatsz le arról, aki gyülekezetünkben eltévelyedett és elveszett. Egy vidéki kisfiú eltévedt az erdőben, és ráesteledett. Otthon hiába várták a szülei. Késő este volt már, amikor az egész falu keresésére indult. A gazdák abbahagyták a jószágok kúrálását, a kereskedők bezárták üzleteiket, a háziasszonyok abbahagyták a vacsorakészítést, a presbitérium félbeszakította a presbiteri gyűlést. Mindenki az erdőben eltévelyedett kisfiú keresésére indult. Késő éjszaka találtak rá a halálra rémült eltévelyedett gyermeke. A falu együtt örvendett a szülőkkel a szerencsés kimenetel felett. Van ennél nagyobb szerencsétlenség is. Húsz évvel később, ugyanez a kisfiú, most már felnőttként, ismét eltévelyedett, *rossz útra tért*. Most már senki sem kereste. Szülei munkába jártak, pénzre volt szükségük. A presbitérium a számadással és a költségvetéssel volt elfoglalva. Szomszédok, barátok csak saját gondjaikra koncentráltak. Senki sem mondta: emberek, segítsetek őt megkeresni és visszahozni. Senki sem indult el felkutatására. Hagyták elveszni, eltévelyedni, távol szüleitől, falubeliectől, gyülekezetétől. Hagyták a bűnben elsüllyedni, elmerülni. Ez a legrosszabb! Nem soká, egészen fiatalon halt meg.

Ha közülünk valaki eltévelyedne, aggódnál-e miatta, elindulnál-e utána, megpróbálnád-e visszahozni, a mélységből kiemelni, vagy megelégednél annyival, hogy a sok-sok eltévelyedett, bűnben elveszett ember közül egy-kettő magától is behunyja a szemét? Példázatunkban titeket kérdez Jézus és állít feladat elé: „Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett?”

a) *Az eltévelyedett századik*

Milyen is az eltévelyedett ember? Olyan, mint példázatunk eltévelyedett juha: gyámoltalan, tehetetlen, egyedül, saját erejéből nem talál vissza a nyájhoz, képtelen védekezni, zavarodottan ide-oda futkorászik, és hamar elfárad. Elgyötört, szétszórt lélek, akinek már senki sem viseli gondját. Olyanok az eltévelyedettek, „mint a pásztor nélkül való juhok”. De Jézus látja őket, és „könyörületességre indula rajtuk” (9,36). Te látod őket, megdobban a szíved miattuk? Isten nem tud eltekinteni az ő „kicsinyeitől”, akik magukra maradtak és eltévelyedtek. Ebben a példázatban Jézus háromszor használja az eltévelyedett kifejezést. Ezt a tényt nem szabad figyelmen kívül hagyni! Ugyanis az eltévelyedtség nincs rendjén, nem természetes, nem magától értetődő. Ezért mondja Jézus, hogy: „...bizony mondom néktek, inkább örvend azon (a gazda), mint a kilencvenkilencen, amely el nem tévelyedett.”

Kik ezek az eltévelyedett lelkek? Valamikor Isten népéhez tartoztak, mint például Zákheus is, de életvitelükkel kiszakadtak a nyájból, Izráelből, a választott nép seregéből, eltávolodtak Istentől. Ők a *communio sanctorum*ból szakadtak ki, a szentek közösségéből. Ők azok, akik bár megkeresztelkedtek, hitoktatásra jártak, konfirmáltak, akiket Isten gyermekeivé fogadott, de az Atyával való viszonyuk megromlott, kapcsolatuk megszűnt, akik saját hibájukból a Jó Pásztor nyáján kívül rekedtek. Talán hivatásukból kifolyólag, talán saját elhatározásukból, a parancsolatok be nem tartása által. Ők azok, akik rendkívül veszélyes helyzetbe kerültek. Mert az elveszett juh sorsa veszélyes sors, hiszen a megtartó és oltalmat nyújtó közösségen kívül él és kívülállóként hal meg. Ha nem térnek meg, ha nem térnek vissza, örökre távol maradnak. Ideiglenes eltévelyedésük végleges lehet. Az igaz, hogy az Istentől elszakadt ember helyzete veszélyes hely-

zet, de *nem reménytelen*, nem feltétlenül helyreállíthatatlan, jóvátehető. Példázatunk is azt tanítja, hogy a századik eltévelyedettsége nem feltétlenül végleges.

Miként kell ezekre az eltévelyedettekre tekintened? Minden elveszett, kisiklott életre úgy kell nézned, mint akinek utána megy a megváltó, szabadító Jó Pásztor, mert meg akarja találni, mert találkozni akar vele. Úgy tekints az ilyenekre, ezekre a gyülekezetünkől is elidegenedett és kívül rekedt egykori gyülekezeti tagokra, mint akiket Isten az Úr Jézus Krisztusban *most is keres* végtelen szeretetével. Bánt téged és megbotránkoztat Isten végtelen szeretete az eltévelyedtek iránt? Féltekeny vagy rájuk? Szabad neked megkeseredned és dühösen gondolnod azokra, akiket elveszettségükben, gyülekezetünkől való elszakadásunkban a Jó Pásztor forróbban szeret, mint téged, aki Isten iránti, elvárt és szükség szerinti hűségben és igazságban élsz? Ne ítélkezz a hűtlenek, elidegenedett, kisiklott életek felett saját értékítéleted szerint! Tudod miért? Mert akkor te is eltévelyedett századik leszel.

b) *A kilencvenkilenc*

Kik ők? Mondhatjuk, hogy ők az igazak, az együtt maradt nyáj? Nézz körül gyülekezetünkön most, itt a templomban: ez a kilencvenkilenc? Ők azok, akik nem tévelyedtek el, nem szakadtak el Istentől, akik igazán keresztyének akarnak lenni, akik látogatják az istentiszteleteket, akik rendszeresen olvassák a Bibliát, buzgón imádkoznak és kerülik a bűnt? Valóban ezek a kilencvenkilenc? Az ő életvitelük valóban Istennek tetsző életvitel? Ez a kilencvenkilenc valóban az a keresztyén sereg, mely nem akar fájdalmat okozni Istennek a sákramentumok és az Ige komolyan nem vételével, megvetésével és a parancsolatok be nem tartásával? Ők itt a padokban és az otthon maradtak a hűséges, hitvalló keresztyének, akiknek nem kell megtérniük? Ők az el nem tévelyedettek? Hiszed-e azt, hogy a kilencvenkilenc, az igazak is megtérésre szorulnak? Mert ha nem a Krisztus jóságával, megbocsátó, kereső szeretetével tekint ez a nyáj az eltévelyedettekre, akkor ez a nyáj is hűtlen lett Jézushoz. Ha képtelen vagy úgy tekinteni az eltévelyedettekre, mint Jézus, akkor csak a száddal követed Jézust és nem a szíveddel. Akkor már te sem tartozol a kilencvenkilenc közé, akkor magad is eltévelyedett századik lettél. De amikor a te életedben is bekövetkezik a felismerés pillanata, el kell döntened, hogy hagyod-e, akarod-e, hogy akitől elszakadtál, megkeressen? Észhez térsz-e ebben a veszélyes helyzetben, vagy kitartasz vakságodban? Az Igét és a sákramentumokat áldásként fogadod? Mert aki nem, „ítéletet eszik és iszik önmagának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét”

Ott hagyja, és elmegy és megkeresi

Az oroszlán erős, a gepárd gyors, a szarvasnak agancsa van, a kígyónak mérges foga, a sündisznónak tüskéi, a lónak patái, csak a juhnak nincs mivel védekeznie. Ő a leggyengébb, a legveszélyeztetettebb, és mégis neki van a legjobb dolga, mert van pásztor, aki kies legelőre tereli, oltalmazza, s ha eltévelyedne, utána megy és megkeresi, az életét sem kímélve. Jézus a te hű Pásztorod, s ha netán eltévelyednél, utánad megy, és addig keres, míg rád talál. Erről szól a nagypéntek. De rád is ezt a feladatot bízta a Seregeknek Ura. Mert ő nem akarja, hogy egy is elveszen az ő kicsinyei közül. Ezért neked is ott kell hagynod olykor a kilencvenkilencet s utána menned az eltévelyedett századiknak. *Nem felelőtlen dolog* példázatunkban, hogy a gazda otthagyja a kilencvenkilencet a pusztában? Vagy talán, miként egynémely írásmagyarázó állítja, a gazda az akol védelmében vagy egy másik pásztor felügyelete alatt hagyta a kilencvenkilencet, s indult el az elveszett juh keresésére? Példázatunkban erről szó sincs! Ha így lett volna, akkor az elveszett századik értéke az akolban maradt kilencvenkilencel szem-

ben teljes mértékben jelentéktelen lenne. Döbbenetes az eltévelyedett századik *ilyen mértékű felértékelése* a hátrahagyott kilencvenkilencel szemben.

A gazdának *nincs nyugta*, míg el nem indul az elveszettet megkeresni. Míg elő nem kerül, addig ez a *legnagyobb gondja*. Így vállal Jézus is közösséget az elveszettel. Ő úgy teljesíti az Atya akaratát, hogy utána megy és megkeresi azt, akit a farizeusi ál és hazug kegyesség kisemmiz a mennyek országából. Mi a véleményetek arról a lelkipásztorról, aki megválasztása után, rövid időn belül az összes, volt szocialista egyháztagokat kiűzte a gyülekezetből? Jézusnak *szívügye* utána menni és megkeresni még a (eltévelyedett?) volt szocialista egyháztagokat is. Neked is legyen szívügyed megkereni az elveszetteket! Kálvinnál olvassuk: „A jó tanítónak éppúgy kell igyekeznie arra, hogy visszaszerezze, amik elvesztek, mint arra, hogy *megőrizze, amik a keze alatt vannak*. Mert ha megesik is néha, hogy eltévelyednek, mégis, mivel juhok ők, kiknek pásztorául Isten a maga Fiát rendelte, össze kell őket gyűjteni a szétszórtságából, nem hogy szabad volna őket embertelenül *elzavarni* és elűzni.” Gyülekezetünknek nem csupán az a feladata, hogy gondoskodjon az erőtlenekekről, de kötelessége utána menni az eltévelyedetteknek és visszahozni a Jézussal és az ő nyájával való közösségbe. Azt tedd, amit példázatunk jó pásztor! Ha feladod a gyengék keresését és lemondasz róluk, azzal lebecsülsz őket, és a lustaság gyanújába keveredsz. A lustaság pedig bűn. Ha igaz szeretet van benned, akkor gondod van Isten kicsinyeire. Szereteted az eltévelyedettek iránt ne gyengüljön, hanem napról napra erősödjön! Sokan magukra hagyják Isten ezen kicsinyeit a veszély idején. Te ne tedd ezt, ne vesd meg őket, hiszen Isten egyetlenegyét sem akar elveszíteni azok közül, akik az övéi, akikért Krisztus meghalt a keresztfán! Istennek ez az akarata gyülekezetünk, s benne a te számodra is *kötelező*. Annyira fontosak és értékesek ők, hogy Isten még a világ feletti uralmában sem felejtkezik el róluk, nem hagyja figyelmen kívül őket. Égi trónusán ülve is látja nyomorúságukat, hallja könnyörgésüket. Ő érettük harcol, üdvözítő akaratával nyomon kíséri őket. *Rajtad múlik*, hogy megmenekül-e az eltévelyedett, vagy nem. Szabadulása, üdvössége nem csupán az ő lelkiismeretét terheli. Visszatérése Istenhez rajtad múlik. A kívül állókat hamar leírják. Te ne írd le őket! Nem elég arról beszélni és szép prédikációkat mondani, hogy Isten Jézusban utána megy az eltévelyedetteknek. Az sincs rendjén, hogy a gyülekezet magasztalja Istent azért, hogy Jézusban utána megy és megkeresi az elveszetteket, eközben pedig a gyülekezet a „padokban marad”, s nem megy utána veszélybe került tagjainak. Valami szent nyugtalanság kell erőt vegyen gyülekezetünkön és rajtad is. Nem lehet nyugtodd addig, míg az elveszettet vissza nem hozod! Isten azt akarja, hogy „állj fel” a templompadokból, hogy kelj fel, hogy menj utána annak, akit az a veszély fenyeget, hogy elvész. Azt a szeretetet és kitartást tanul meg Jézustól, mellyel ő megy utána övéinek. Tőle tanul meg, hogy mennyire értékes a kilencvenkilenc mellett az elveszett századik. Isten üdvtervének megfelelően, amit Ő akar, te is azt akard. Ez kötelességed a testvéreddel szemben. A magányos, elveszett, Istentől távol élő ember is érték, akinek elvesztése atyai szívének nagy fájdalmat okoz. Neked is fáj? Példázatunk az eltévelyedettekkel szembeni helyes magatartásra tanít: keresd kitartóan az elveszettet Isten üdvtervének megfelelően, miként a Jó Pásztor az eltévelyedett századikat.

Bizony mondom néktek, inkább örvend azon

Bár példázatunkban a hangsúly nem a megtalálást követő örömről van, mint Lukácsnál, hanem a keresés példászerűségén, még sem kerülhetjük meg a 13. vers második felét, amely szerint a gazda „...*inkább (mallon)* örvend azon, mint a kilencvenkilencen, mely el nem tévelyedett.” Mit üzen Jézus ebben a versben neked? Azt, hogy Istennek nagy öröme telik az igazakban, de *még jobban, még inkább* az eltévelyedett testvé-

reid megtalálásán. Egyik írásmagyarázó (Schlatter) találóan fogalmazza meg: „Isten nem becsüli alá, ha az ember befogadja Isten Igéjét, és engedelmeskedik az ő parancsának”. Isten valóban nem becsüli alá gyülekezetünket, ezt a kilencvenkilencet, de végtelenül örvend az egyetlen eltévelyedett megtalálásán. Máténál nem, de Lukácsnál a gazda közös örvendezésre hívja barátait és szomszédait. A farizeusok egyik bűne, hogy nem tudnak együtt örülni a mennyi Atyával eltévelyedett gyermekei megtérésén. Nekünk is bűnünk ez! Sőt azt tanították a farizeusok, hogy Isten csak az igazak, és nem a megtért bűnösök felett örvendez. Ezt a felfogást tükrözi példázatunknak Tamás evangéliumbeli megfogalmazása, mely azt emeli ki, hogy az eltévelyedett századik volt a legnagyobb és a legkövérebb juh az egész nyájban. Ez lenne az oka az eltévelyedett egy túlzott felértékelésének a kilencvenkilencel szemben? Ezért az *inkább*? Szó sincs róla! Isten nem azért örvend, mert a legerősebb, a legnagyobb, a legkegyesebb került elő, azaz találtatott meg. Az ő öröme akkor is teljes, amikor *csak egy is az ő kicsinyei közül* megtér őhozzá. A lukácsi változat is ezt erősíti meg. Isten most téged kérdez: Velem örvendezel, ha egy is az én kicsinyeim közül megkerül, visszatér hozzám? Istennek ez az öröme megdöbbentő, meglepetést okozó, szokatlan öröm, mert őt nem az egy és a kilencvenkilenc matematikai értékaránytalansága vezeti. Örömeinek forrása az egy megtalálása, Jézussal, a gyülekezettel való közösségbe való visszatérése. Szegény, eltévelyedett juhként szeretnél te is örömet szerezni Istennek? Engedd, hogy téged is keresen, megtaláljon és hazavigyen. Mekkora öröm lesz a mennyekben, Isten szívében, ha rád talál Isten, az ő szegény, bűnös, eltévelyedett gyermekére! Mert *ilyen* Isten! Mert *így* örvend, azaz *inkább* örvend Isten! Hát te is örvendj vele együtt minden egyes eltévelyedett, de megtalált és megtért gyermekén. Ámen.

Ajánlott irodalom

- BRUNNER, P. In: EICHHOLZ G.: *Herr tue meine Lippen auf*. 1., E. Müller Verlag, Wuppertal/Barmen 1962, 217–220.
- GRUNDMANN, W.: *Das Evangelium nach Lukas*. Ev. Verlagsanstalt, Berlin 1974, 307–308.
- JEREMIAS, J.: *Die Gleichnisse Jesu*. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1962, 35. kk., 132. kk.
- KÜHNER, A.: *Überlebensgeschichten für jeden Tag*. Aussat Verlag, Neukirchen-Vluyn 1994, 118., 261–262.
- KÁLVIN János *Magyarázata Máté, Márk és Lukács összhangba hozott evangéliumához*. 3. Sylvester Nyomda, Budapest 1941, 98–99.
- GERLEMANN G.: Gefallen haben. In: JENNI/WESTERMANN: *Theologisches Handwörterbuch zum Neuen Testament* 2. Chr. Kaiser Verlag München/Zürich 1984, 810–812.
- LINNEMANN, E.: *Gleichnisse Jesu*. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1975, 70–71.
- RIENECKER, F.: *Das Evangelium des Matthäus*. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 254.
- RIENECKER F.: *Das Evangelium des Lukas*. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 364–366.
- SCHLATTER, A.: *Das Evangelium nach Matthäus*. Calver Verlag, Stuttgart 1995, 281.
- SCHNIEWIND, J.: *Das Evangelium nach Matthäus*. NTD 2., Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen, 1950, 199–200.
- SCHWEIZER, E.: *Das Evangelium nach Matthäus*. NTD 2., Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1973, 239–241.
- VARGA Zsigmond: *Máté evangéliumának magyarázata*. Jubileumi Kommentár, Budapest 1969, 24.

Esketési prédikációvázlat a magyarországi homiletikai irodalomból

Dr. Boross Géza

Lásd, hited tőle mit várhat!*

Az erő, szeretet és józanság lelke

Ajánló sorok dr. Boross Géza professzor úr
esketési igehirdetés-vázlataihoz

Néhány évvel ezelőtt a balatonalmádi református templomban ötvenedik házassági évfordulóján adott hálát Isten megtartó kegyelméért egy házaspár, akik a nyarakat rendszeresen a balatoni városban töltik, ezért az itteni gyülekezet is lelki otthonuk. Ötven évvel ezelőtt Boross Géza, akkori Kálvin téri segédlelkész szolgált az esketési istentiszteleten. A jubileumi ünnepi alkalomra levelet írt az eskető lelkipásztor, időközben már nyugalmazott teológiai professzor, amelyben felidézte az ötven évvel ezelőtti esketési Igét, és az akkori igehirdetés üzenetét. Példaértékű számomra, hogy a lelkipásztor így nyomon követi azokat, akiknek házassági szövetségére Isten áldását kérte, és aki igehirdetőként is úgy felkészül egy ilyen szolgálatra, hogy évtizedek múltán is fel tudja és fel meri idézni azt.

Ez a kis kötet dr. Boross Géza, mélyen tisztelt tanárom esketési igehirdetés-vázlatait tartalmazza, szám szerint húszat, amelyek 1958 és 1963 között, a Kálvin téren hangzóttak el, de ma is élők és elevenek. Tehát ez a kiadvány átnyújt húsz esketési textust, közel hatvan gondolatmenetet, amelyek kibonthatók és továbbgondolhatók, valamint húsz tematikát, amelyek az esketési igehirdetés legfontosabb területei: olyanok, mint Isten rendelése, megváltás, szövetség, a szeretet és szexualitás bibliai értelme, szolgálat, megbocsátás, közösség, hivatás, gyermekáldás, vagy akár a férfi és nő kapcsolatának szimbolikus értelme, mint Isten és az Ő népe, valamint Jézus Krisztus és az egyház viszonyának kifejezése...

Éppen ezért szeretettel ajánljuk ezt a kötetet teológiai hallgatónak, hiszen a homiletika oktatásának ide vonatkozó területén kiváló paradigmákat kínál ez a kiadvány; ugyanakkor ajánljuk gyakorló lelkipásztoroknak is, akik számára gondolatébresztő lehet ez a füzet az esketési igehirdetésekre készülés során; de a kiadás idején gondoltunk a gyülekezetekben működő házaskörökre ugyanúgy, mint a házasságban élő testvéreinkre, akiknek vezérfonal és lelki olvasmány lehet az itt közreadott húsz rövid igemagyarázat.

Boross Géza professzor úr a bevezetésben az esketési igehirdetés tömör feltételrendszerét is kifejti, amit bővebben *Homiletikájában* tett meg: leírja itt, hogy mire törekedett, miközben ezekre a szolgálatokra készült. A vázlatok textusszerűek, „házasságszerűek”, világos, gyönyörűen felépített gondolatmeneteket tartalmaznak; hangsúlyozzák, hogy a házasság Istentől való szövetségi életrend, amely az emberi bűn miatt sokféle-
képpen veszélyeztetett, vagyis nagyon nehéz és sérülékeny „műfaj”, ma különösen, de Jézus Krisztus a házasságot is megváltotta, ezért van esélyünk házasságban élni. Sőt,

* Dr. Boross Géza: *Lásd, hited tőle mit várhat!* Esketési igehirdetési vázlatok. (Budapest, Kálvin tér) 1958–1963. Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményei, Pépa 2010.

hacsak az Úr különösen másra nem hívott el, akkor nincs egyéb esélyünk, mint házasságban élni, mert *nem jó az embernek egyedül* (1Móz 2,18). A „működő házasság” kegyelmi állapot. Ezek az esketési igehirdetések tehát elsősorban Krisztusra mutatnak, aki által a szerződés szövetséggé lesz, akiben egy testté lesz a férfi és a nő. Krisztus nem példa, hanem megváltó, a házasságra nézve is, aki a férfi és a nő szövetségének fundamentuma.

Ezeket a esketési igehirdetés-vázlatokat olvasva, újból a professzor úr egykori óráin ültem, eszembe jutott mindaz, amit tanultam tőle. Mindig alaposan felkészült, az előadás menetét tablón tárta elénk, és szent tűzzel részletezte az esketési igehirdetés (és bármely más gyakorlati teológiai terület) legfontosabb elemeit, buktatóit, módszereit, paradigmáit, gyakorlati tudnivalóit, további irodalmát. Felidéztem magamban, ahogy sorolta a legfontosabb, klasszikus esketési textusokat, és mindegyikhez fűzött néhány gondolatot, azaz egy miniatűr esketési igehirdetést. Eközben meglevenedett bennem egy pünkösdi Ige házasságra vonatkozó üzenete. Ez a gondolatmenet is tőle való, órai jegyzeteimből összeállítva. Hadd szóljak ajánló soraimban végezetül erről az Igéről!

Nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőnek, szeretetnek és józanságnak Lelkét. (2Tim 1,7) Korunkban a házasságok válsága mögött ott rejtőzik a másiktól való félelem, amit azzal magyarázunk, hogy tudjuk mi egymást szeretni papír nélkül is; valójában azonban nem merjük a másikat felelősen felvállalni egy életen keresztül. Isten a félelem helyett erőt ad: az erőnek Lelkét. Ez az erő hűséget, türelmet, kitartást jelent egymás oldalán; bizonyos időszakokban egymás szeretetben való elszenvadását jelenti (Kol 3,13). Ez az erő Istennek ereje, ami egy életen át egyben tartja a házassági szövetséget. Ezzel az erővel váltható valóra a fogadalom: *...vele tűrök, vele szenvedek, és őt sem egészségében, sem betegségében, sem boldog, sem boldogtalan állapotában, holtomiglan vagy holtáiglan hitetlenül el nem hagyom, hanem teljes életemben hűséges gondviselője leszek.* Ehhez valóban erő kell, az Isten ereje. Ezt az erőt naponta újból és újból el kell kérni az Úrtól. Az autónak is időnként tankolni kell. A reptülőnek is le kell szállnia, hogy kerozint vegyen magához. Vagyis naponta meg kell állni és együtt oda kell járulni az élő Isten elé, és el kell kérni Tőle ezt az erőt. Isten Lelke, a félelem lelke helyett az erő és a szeretet Lelke. Ennek a lejáratos kifejezésnek (szeretet) valódi értelmét akkor fogjuk fel, ha Isten egyszülött Fiára, a mi megváltó Jézus Krisztusunkra tekintünk. Jézus azt mondja: *Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!* (Jn 13,34) Jézus Krisztus hogyan szeretett bennünket? Úgy, hogy önmagát adta érettünk. A golgotai kereszten feláldozta magát, hogy nekünk itt a földön új, odaát pedig örök életet szerezzen. Ez a szeretet tehát az Isten soha el nem múló szeretete, amit a házastársak szívébe ajándékozik, hogy ezzel a szeretettel szeressék egymást. A „szeretet himnusza” erről a szeretetről szól, amelynek forrása egyedül az Úr (1Kor 13). Ettől kezdve tehát a feladat nem az, hogy boldog akarjak lenni, hanem hogy a másikat boldoggá akarjam tenni. Nem boldoggá lenni, hanem boldoggá tenni. A másikért élni. Az apostol ezt így fogalmazza meg, hogy *szeretetben szolgáljatok egymásnak!* (Gal 5,13) Szabó Lőrinc írta Kedvesének a következő sorokat. *Ha szeretsz, életed legyen öngyilkosság, vagy majdnem az* (Semmiért egészen). Isten Lelke a józanság Lelke. A hívó ember mindig két lábbal a földön jár, előre felé tekint, és szíve az Úr vezetését kéri. A hívó ember a realitások embere. A hívó embertől távol áll minden álmódosítás, rajongás, túlzás. A hívó embert a józan döntésekről, kiforrott ítéletekről és a higgadt életszemléletről ismerik meg. Ez a józanság még a legkiélezettebb helyzetekben is vele van, a kirobbanó örömben ugyanúgy, mint nagy próbatételekben. Ez a józanság nem enged semmiféle csábításnak, ami a házastársak egymáshoz és Istenhez való hűségét megingathatná.

Köszönjük dr. Boross Géza professzor úrnak, hogy Isten eszköze, ezzel a kötettel is, sokak életében!

Balatonalmádi, 2010. július 22.

Steinbach József
püspök

Előszó

Egy fiatal, fővárosi, a főváros központi gyülekezetének, a Kálvin térinek gyors sodrású élettempójában szolgáló segédlelkész esketési vázlatait veszi kézbe a következő oldalakon a nyájas olvasó. Ez a húsz vázlat válogatás abból az igen gazdag anyagból, ami úgy keletkezett, hogy olykor-olykor egy-egy szombat délután négy-öt esketési igehirdetést is kellett a szerzőnek mondania. A szolgálat sodrában bizony nagy öröm és segítség volt számára, amikor Isten Lelke szinte teljesen spontán eléje hozott egy-egy textust, s annak valamelyes épkezláb felosztását. Isten kegyelme, hogy a szerző a kelle-ténél jobban soha nem szégyenült meg, sőt amint azt sok esküvői fénykép, emléktárgy is bizonyítja, némi visszhangja is támadt ezeknek az igehirdetéseknek azokban, akikhez szólt. Pedig ezek a hallgatók, az esketésre jelentkezett ifjú párok már ízig-vérig szekularizált emberek voltak, akik talán életükben először vagy utoljára voltak templomban. Sok fiatal párral a szerző nem is tudott előzőleg beszélni. A Kálvin téri lelkészi hivatal rendje szerint a legtöbb esetben másik lelkész vette fel az adatokat. A szolgálatban so-ron következő lelkész a szolgatárs által felvett adatokra kellett támaszkodni. Ebben a sajátságos helyzetben a következőkre figyeltem: Esketési beszédem **istenélmény le-gyen!** Azaz ne a közvélemény által elvárt frázisokat pufogtasson, hanem olyan bibliai gondolatot szólaltasson meg, amit embernek szíve „meg sem gondolt”. Érezze meg a fiatal pár, hogy nem egy pappal van találkozása csak, hanem – micsoda igény – magá-val a Biblia Istenével!

1. Esketési beszédem **evangélizáció, evangéliumhirdetés legyen**. Ne azt mutassa fel csak egyoldalúan, mi az, amit Isten vár a keresztyén házasságtól, hanem inkább azt, mi az, amit a hívők várhatnak Istentől. Ezért lehetne vezérdallama igehirdetéseimnek ez az éneksor: *Lásd, hited tőle mit várhat*.

2. Esketési beszédem mindemellett **jegyesoktatás is legyen**. Azaz ne csak általában beszéljen a szeretetről, és főleg ne úgy beszéljen a házasságról, mintha azt angyalok kötnék, hanem úgy, mint amit bűnös emberek kötnek, s az ember bűnét nem takarja el sem a menyasszonyi fátyol, sem a fekete esküvői ruha. Arra törekedtem szinte program-szerűen, hogy **a reális radikalizmus alaphangján** szólítsam meg a fiatalokat. Úgy ta-pasztaltam ugyanis, hogy erre a hangra valóban mindig „odafigyeltek”

3. Végül arra törekedtem, hogy esketési igehirdetésem ne csak egyházam szava le-gyen, hanem **az én személyes bizonyosságtételelem is!** Hogy a fiataloknak ne olyan érzé-sük legyen: itt egy intézmény hivatalos funkcionáriusa beszél, hanem az az érzésük, olyan ember szól, aki szívvvel lélekkel azonosítja magát azzal, amit mond.

Mindezek ellenére nem merészeltem volna elővenni kéziratos fiókom mélyéről egy kis cukorkás dobozban őrzött, sárguló vázlataimat. Ámde néhány lelkész rokonom és barátom rákényszerített erre. Ez szolgáljon mentségemre.

Budapest, 1981. május 1-jén

Dr. Boross Géza
immár fehér hajú lelkipásztor

A mennyország kulcsa

Alapige: Máté 16,19

A jó házasság egy kis darab mennyország itt a földön. Ha nem az, akkor – pokol. Harmadik lehetőség nincsen. Éppen ezért ezekben a döntő pillanatokban az a kérdés, hogyan és mi módon lehetne csakugyan ebben a rohanó, ideges, állandóan változó világunkban egy darab a mennyek országából a házasságotok? Igénk erről beszél, amikor arra tanít, **mi a mennyország kulcsa**. Íme, azt mondja az Ige: nem a sok pénz, nem a szép lakás, nem az autó. Nem a szórakozás. Mindez meglehet, mégis pokol a házasság. Mi hát akkor a boldogság kulcsa? Nos az, amiről Jézus beszél Péternek, sőt, amire fel is hatalmazza: a megbocsátani tudás.

1. **Miért van erre szükség?** Azért, mert minden embernek vannak hibái, sőt bűnei. S ez rendszerint – ne vegyétek ünneprontásnak – a házasságkötés után derül ki. Esküvő után tudjuk meg: nem vagyunk angyalok. Nos, a házasságban ezt kell tudni megbocsátani: a másik sem angyal, ő is csak ember!

2. **Igen, de hányszor kell megbocsátani?** Még hétszer is? Milyen **aggódó** Péter kérdése! Még **hetvenszer hétszer is!** Milyen **felszabadító** Jézus válasza! Azt jelenti: naponként, óránként, percenként! A házasság direkt ezért van, hogy egy kemény, kritikus világban legyen valaki, aki úgy szeret, úgy hordoz, úgy ápol, úgy védelmez, ahogy vagyok, sok bűn alatt.

3. **Lehetséges-e azonban?** Igen, ha van szeretet! A megbocsátás az igazi szeretet próbája. A szeretet nemcsak kapni akarja a hitvesi csókot, és nemcsak adni akarja a hitvesi csókot, hanem a megbocsátás csókját is képes adni. Az ilyen szeretet győz. Ezzel nem lehet sokáig visszaélni.

4. **Van-e ilyen szeretet?** Van, az Istené! Ő ezzel a kulccsal nyitotta ki előttünk az Isten országát: megbocsátotta bűneinket Krisztus keresztyéért. Háláljátok meg azzal, hogy egy életen át ti is megbocsátó, oldozó szeretettel szeretitek egymást. Ámen.

Kaputelefon

A tanítványokhoz fordult, s ezt mondta nekik:

„Egyszer egy ember ebédre ment rokonaihoz. Családját előreküldte, mert szokása szerint, a vasárnapi istentisztelet után volt néhány elintéznivalója a lelkészi hivatalban és leadta a templomkulcsot, mert gyakorta ő zárta be az ajtókat. A ház, ahova menni készült, közel volt a templomhoz. Amikor odaért, a kaput zárva találta, ezért megnyomta a kaputelefon gombját. Hamar válaszoltak odabentről, mivel már várták őt, azt kérdezve: Ki az? Az ember csak ennyit mondott: Én vagyok. Azután beengedték, mert megismerték a hangját, és együtt ültek az asztalhoz.

Így van ez akkor is, ha valaki hallja az Emberfiának szavát és engedvén neki, megnyitja a szívét.”

Fodor Csaba

A Genezáret partján

(Lelkigondozói rovat lelkipásztorok részére)

Gyökössy Endre

III.

Mérlegen – a beszédünk*

Szavak – töltés nélkül?

Ebben a fejezetben egy olyan jelenségről szólok, amelytől mindnyájan szenvedünk, és ez a *szóinfláció*.

Ahogy az inflálódo pénznek egyre csökken a vásárlóértéke, úgy minél hosszabb és asztaldöngetőbb egy beszéd, annál kevesebb a meggyőző ereje. Egy neves írónk mondta: Manapság egyesek azért beszélnek olyan sokat, hogy eltakarják valódi gondolataikat.**

Valaki – hosszú évek után – elment a templomba. Utána azt mondta: „Azt hiszem, ismét sokáig nem megyek, mert alig bírtam követni azt a sablonos szent csobogást, amelynek már jóval az ámen előtt vége volt. Egyébként egész beszéd alatt az volt az érzésem, hogy maga a pap várja leginkább az áment.”

S mert a világban, a templomokban egyaránt egyre több a fedezetlen szó, az egészséges emberi lélek ösztönszerűen és szinte automatikusan védekezik a szóáradat ellen: reteszel. Magyarán, csak azt hallja meg, ami valamiképpen vele kapcsolatos, ami érdeklí; vagy egyszerűen kikapcsol és nyitott szemmel alszik, mint a nyúl, s a beszéd, legyen az szentbeszéd, már csak tenger mormolása, patak csobogása. Inkább altatja, mint ébren tartja. Ha visszakérdeznék: mit is hallott, igencsak zavarban volna.

A pénzromlásnak, az inflációnak nemcsak az az oka, hogy minél több pénz van forgalomban, annál kevesebbet ér, hanem hogy az elértéktelenedett fizetőeszköz mögött nincs se arany-, se munkafedezet.

Nos, valahogy így van ez az emberi szóval is.

Nemcsak az a baj, hogy túl sok a szó, hanem az is, hogy nincs fedezete, hitele. Pontosabban: *töltete*.

Mert mihelyt töltete van, akár negatív, akár pozitív, akár rossz, akár jó töltete – felfigyelnek a szóra. Különös, de ma már csak azt a jó vagy rossz szót halljuk meg, ami kimondottan bennünket érint, csak azt szűrjük ki a sok szóból. De azt aztán meghallgatjuk.

Egy búskomor serdülő lány került a lelkigondozó elé, már-már alig volt harminc kiló. Nem tudott, de nem is akart enni. Tudattalanja ítélte halálra, s nem is akart ez ellen védekezni. Lassan-lassan kiderült, az egész folyamat azzal kezdődött, hogy akaratlanul fültanúja lett egy beszélgetésnek. Elvált édesanyját hallotta barátnőjével beszélgetni, s az édesanyja valami affélét mondott bizalmasának: Ha nem volna ez a kölyök, most férjhez mehetnék, de gyerekkel senkinek se kellek. – Ennek a mondatnak olyan gyilkos töltete volt, hogy a leánynak nem lehetett meg nem hallani, és nem lehetett bele nem betegedni.

* Gyökössy Endre: *Mérlegen*. Szent Gellért Kiadó és Nyomda, Budapest.

** A „szóinfláció”-ról és a csend hatalmáról, hasznáról sokat olvashatunk Gyökössy Endre: *Könyvecske a böjtről* című kötetben (Szent Gellért Kiadó)

Sok példát mondhatnék erről, de minek? Elég, ha a Prédikátort idézem: *Élet és halál van a nyelv hatalmában.* (18,21a)

És nem véletlen ír Jakab így a nyelv bűneiről: *...a nyelv milyen kicsi testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testiünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tüzétől... Testvéreim, nem kellene így lenni ennek.* (Jak 3,5–6.10)

Jakab megállapítja: ilyen a nyelvünk, a beszédünk; de Jézus mélyebbre nyúl, a gyökérhez. Ő azt mondja: *Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.* (Lk 6,45b)

Még egy példa. A lelkipásztor megtudta, hogy egy idős egyháztagját, idős édesanyját négy igencsak jól kereső és szép tágas lakásokkal rendelkező gyermeke betette a szociális otthonba. Utánament, megkereste és meglátogatta a nénit. Csak amikor leült az ágya szélére, akkor derengett fel benne, hogy évtizedekkel azelőtt már találkozott: amikor gyermek-istentiszteletre, később már konfirmációra akarta hívogatni az asszony gyermekeit. A gyermekek mentek volna, de édesanyjuk nem engedte őket, mondván: Tiszteletes úr, ne zavarja meg őket, nem akarok kettős nevelést, hogy mást mond az iskola és mást tanulnak a templomban! Halljanak csak egyet, és úgy jobban érvényesülnek ebben a világban. – No, az érvényesüléssel nem is volt baj. Inkább azzal, hogy csak egyet hallottak: azt, hogy magadra gondolj, és csak a jövődre.

– Hát van ezeknek szívük? – panaszolta a megöregedett és családtól elszigetelt, az államra átruházott mamácska a lelkésznek. – Van ezeknek szívük, hogy csak úgy betettek ide?

– Már hogyan volna? – mondta a lelkész. – Csak hát éppen olyan maguknak való szívük van, kissé szűköske.

A mamácskának azonban csak szája volt, füle nem. Talán meg sem értette, amit a lelkész mondott neki.

Vajon a fülünkig, fülünkön keresztül a szívünkig eljut-e a szó: Nem olyan biztos, hogy jól funkcionál a csak magának való szív...

Még jó, hogy nemcsak a negatív töltetű szó jut el a tudatunkig, hanem olykor a pozitív, a Szentlélekkel telített szó is.

Egy hívő asszony férje ruháját kefélt, s abban valami iratfélét talált. Egy utazási iroda nyugtáját egy befizetett, de egyszemélyes utazásra. Bizony megszédlült, le kellett ülnie. Sőt: később le is kellett térdelnie, hogy ne sikoltson, hanem imádkozzék, és megkérdezze a Gazdáját: mitévő legyen. Jó tanácsot kapott, mert nagyon csendesen és nagyon szelíden csak annyit tett, hogy a férje kezébe tette a befizetés igazolását:

– A ruhádat tisztítva ez volt a zsebedben – és elhallgatott. – És olyan jól hallgatott el, hogy ettől a férfi is jól szólalt meg. És az asszony is jól válaszolt. Aztán meg-feloldódott a probléma. Hogyan is mondja A példabeszédek könyve: *Örül az ember, ha válaszolni tud, és milyen jó az idején mondott szó!* (15,23)

Igen, ezt kell még nekünk felülről elkérnünk, hogy idejében tudjunk elhallgatni, és egy jó, Isten előtt való hallgatás után – de csak az után! – megszólalni. Akkor már azzal a beszéddel szólhatunk, amit Jézustól hallottunk, és amire Ő mondja: *Azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet...* (Jn 6,63)

S ahol ilyen töltetű a szó – ott új élet támad. Gondoljunk csak pünkösdi történetére! Egy sorban összefoglalható: *Új töltettel – új beszéd és új élet.*

Ha van ebben a szóinflációs időben hiánycikk, akkor az a *Lélekkel és étellel telített jó szó.*

Az a szó, amit a kapernaumi százados kért a szolgálja számára, csak egy szót... – de jézusit. És bizony meggyógyult a szolgálja! Mert akkor is, most is gyógyító a jézusi szó.

A napokban egy mélyen hívő házaspárnál jártam. Csak a feleséget találtam otthon. Megindított, hogy ez a fehéredő hajú asszony milyen mély szeretettel beszélt a férjéről. Majd hirtelen elhallgatott, bement a másik szobába, és egy darabka papírral jött elő.

– Ezt még nem mutattam meg senkinek – mondta –, de magának megmutatom. Születésnapomra kaptam öreg páromtól, mert bizony szűköskén volt a pénze, s a szerény ajándék mellé ezt írta nekem. – Átadta a lapocskát, s rajta néhány sort, amit egy hetvenen túli férfi írt a feleségének születése napjára. – Elkértem, hogy leírhasam, mert ha van gyógyító, megszépítő, jézusi szó, akkor ez az. Így szól a születésnap köszöntő:

Édesem!

Köszönöm a Jóistennek, hogy megszülettél,

Köszönöm, hogy megismertelek,

Köszönöm, hogy megszerettél,

Köszönöm, hogy megajándékoztál

drága gyermekeinkkel,

Köszönöm, hogy újra és újra megbocsátasz,

Köszönöm, hogy vagy.

Kérem a Jóistent, hogy ezentúl is szeress,

Hogy gyarlóságaimat megbocsásd,

Hogy öregségemet elviseld,

Hogy még velem maradhass.

Ígérem, hogy kímélni foglak,

szeretlek, míg élek, és azon túl is.

Mert ez a szerelem és szeretet már túlmutat

a földi léten,

és az örökkévalóságban is megmarad.

Tapasztalatom az, hogy a jézusi szót *adni* nem lehet, csak *továbbadni*. Előbb nekünk kell újra és újra meghallanunk. Itt aztán nem jó reteszelnünk: nyitott füllel, még nyitottabb szívvel meg kell hallanunk, be kell fogadnunk – aztán már mondhatjuk. Mondjuk is!

Mondjuk annak, aki lélektelenül és élettelenül éppen arra vár, hogy valaki végre végre lélekkel és életadóan megszólítsa. Talán velünk él már hosszú évek óta, és régóta vár, vár, egyetlenegy jó, lelkes szóra, amely új élet kezdete lehet – a házastársunk számára.

Gazdánk szólt. Most már rajtunk a sor. Hogyan is mondja az Ige?

A csillogó szemek megörvendeztetik a szívet, a jó hír felüdíti a testet. (Péld 15,30)

Alkalmi prédikációk

Esketési igehirdetés

Ecsedi Árpád
Misztótfalu

Örök hűség

Alapige: Énekek éneke 8,6

A 118. zsoltár alapján joggal mondhatjuk, hogy „ez az a nap, amit az Úr rendelt, örvendjünk és vigadjunk e napon” (Zsolt 118,24). Valóban a szívünk tele van hálával, örömmel, áldáskívánással, hisz elérkezett a nap, amikor két szerető szív egymásra találásának és a közös jövő vállalásának ünnepén együtt lehetünk. Eddig szüleitek oltalmát érezhettétek, hisz ők voltak azok, akik mellettetek álltak, felneveltek, tanítottak, hogy megállhassatok saját lábatokon és kenyérkeresővé váljatok. A két külön út a mai napon egyesül és közös úttá válik. Akkor cselekszünk helyesen, ha ma is Isten Igéjére figyelünk és hagyjuk, hogy eligazítson bennünket.

Az Úr Isten már a teremtés hajnalán minden egyes nap után megállapítja, hogy az általa elvégzett munka jó. Egy dologról viszont azt mondja, hogy „nem jó”. Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt. (1Móz 2,18)

Ha az ószövetségi kánon beosztására gondolok, akkor el kell mondanom, hogy három részből tevődik össze, azaz a törvényből, a prófétai irodalomból és az iratokból. Az Énekek énekéről írott könyv az utolsó részben, azaz az iratokban található, de magyarra így is fordítható, hogy **a legszebb ének**. És ennek a könyvnek a vezérigéje az a gondolat, melyet a ti esküvői meghívótokon olvastunk: „Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra.” (Énekek 8,6) Ahhoz, hogy e fontos üzenetet megértsük, pár perc erejéig felejtjük el hétköznapi gondjainkat és utazzunk el együtt „szerelemországba” Ez a sehol nem létező, de mindenütt jelen lévő ország művészek ezreit ragadta meg a történelemben. Akik megérintve érezték magukat, leírták gondolataikat, zeneműveket komponáltak, vászonra festették, kőbe, fába vésték mindazt, amit mi szerelemnek nevezünk. Az Énekek éneke a szerelemről szól, melyet Isten belesimogatott a mi szívünkbe, hisz szerelemország fővárosa a mi szívünk.

A felolvasott Ige Szulamit ajkáról hangzott el. A cserzett bőrű csószlány, aki nem akar beállni a sorba és Salamon királynak engedelmeskedni, nem akar a Salamon barát-női közé tartozni, mert szerelmes a pásztorfiúba, akitől elszakítva él. A szívében levő szerelemtől viszont nem lehet megfosztani. „Hol legeltetsz, hol deeltetsz....?” (Énekek 1,7) Az igaz szerelem legyőzi a távolságot!

Szulamit többé nem vágyik flörtre, élvezetre, pillanatnyi kapcsolatra, ő azt szeretné, ha egyesülhetne a szerelmével. Számára csak a férj-feleség kapcsolat, a boldog házasság az elfogadható. „Tégy engem mint egy pecsétet a te szívedre.” (Énekek 8,6a) A pecsét egyrészt a hitelességet jelöli, másrészt a tulajdont, a hovatartozást. Amikor hivatalos okmányt kapunk, azon rajta van a pecsét, mely érvényessé teszi azt az iratot, és igazolja azt is, aki küldte. A régi időkben vagy a nyakban hordozták egy zsinegen a pecsétet, vagy pecsétgyűrűt húztak. Nyakban hordva a pecsét ott volt a szív felett. Az Ige tehát arról beszél, hogy egymáshoz tartoztok, a lehető legközelebb akartok egymáshoz lenni, egymás szívében szeretnétek lenni. Továbbgondolva, mintha azt mondanátok egymásnak, hadd legyek én élő pecsétként a te szíveden. Egész lényem, testem, lelke-

tehozzád tartozik és hadd legyen szeretetem hiteles bizonyítéka. Amikor egymásra néztek, ez sugározzék szemetekből, minden arról beszéljen, hogy ott benn lobog a szeretet lángja a másik iránt.

A pecsét maga Szulamit. A lepecsételt szív és a lepecsételt kar a felbonthatatlanságot jelképezi. A pecsétgyűrűn díszítések is voltak, és Szulamit így szeretne a pásztor díszé és ékessége lenni. A szív az élet vitális centruma, az érzések, gondolatok központja.

„...mintegy pecsétet a te karodra...” (Énekek 8,6b) Azt mondja Igénk, hogy a pecsétnek helye van a karon is. Ti immár ujjaitokon hordozzátok a jegygyűrűket az összetartozás jegyében. A gyűrű azért kerek, mert nincs kezdete és nincs vége. Egyszeri és örök! Ezért legyetek egymás segítői nyomorúságban és szenvedésben, de tudjatok hálát adni mindazért, amit Istentől ajándékként kaptatok és kaptok.

Az Ige további része az igaz szeretetről beszél, melyet az Úr ereje táplál. Ne engedjétek, hogy az irigység, féltékenység, hiúság megrontsa a köztetek levő harmóniát. A kitartás, a megbocsátás jellemezze a ti életeteket, és „a nap le ne menjen a ti haragotokkal” (Ef 4,26)

Az Úr Isten áldjon meg titeket testetekben, lelketekben, szeretettel, boldogsággal, békességgel, utódokkal, gazdagsággal és majd egyszer „hervadhatatlan koronával”. Ámen.

Temetési igehirdetés

Kányádi György

Nagygalambfalva

A dicsőség, amely reánk vár!

Alapige: Róma 8,18

Gyászoló testvéreim, végtisztesség megadására egybesereglett gyülekezet!

Mi mindannyian, akik ismertük a most koporsóba dőlt atyánkfiát, s láttuk az utolsó években, hónapokban és napokban azt, hogy hogyan hatalmasodott el rajta a súlyos betegsége és mekkora fájdalmat és kínszenvedést élt át a megboldogult, joggal mondhatjuk élete eme utolsó szakaszáról, a Szentírás szavait idézve, hogy: Sz. D. a „fájdalmak férfia és betegségek ismerője” volt (Ézs 53,3b).

De azt is tudjuk, mert láttuk, és tanúi voltunk annak is, hogy az elhalálozott kínszenvedése egyben a hozzátartozók kínszenvedése is volt. Mert, amíg a nagy beteget a fájdalom kínozza, addig titeket a tehetetlenség örvölt fel testileg, lelkileg. Pedig ha valaki megpróbálta enyhíteni a szenvedő óriási fájdalmait, akkor azok ti voltatok. Most se feledhetem azt a halomnyi gyógyszert, amelyet nálatok láttam, és amelyeket azért vásároltatok, hogy a beteg fájdalmain enyhíteni tudjatok.

Még számomra is nehéz volt nézni a beteg megkínzott arcát s válaszolni a kérdéseire:

– „Tiszteletes úr! Vajon mit vétettem, mi volt az én nagy bűnöm, amiért az Isten ilyen keményen büntet?”

Testvéreim! Nincs a világnak az a bölcse, aki választ tudna adni egy ilyen kérdésre, ezért olvassuk az 5Móz 29,28-ban a következőket:

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké.”

De azt is a Szentírás tanítja nekünk, hogy: „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,17–18) Ezért is olvastam Sz. D. testvérünk koporsója felett is vigasztalásul a Róma 8,18-ból: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.”

Mikor a nagybeteggel együtt imádkoztunk, több alkalommal énekeltük el hitvalló énekünket is: „azt bünteti kit, szeret, másképp Ő nem is tehet”.

Megrendítő volt számomra az utolsó beszélgetésünk. Elhunyt testvérünk azt mondta családtagjai körében, hogy ő fiatal korában azt gondolta, amikor kemény fizikai munkával szerezte meg a telekre és a lakóházra az anyagi javakat, hogy majd boldog öregkora lesz, amikor végre élvezheti a fáradságos munkával megszerzett javait. S ím, nem így adatott meg neki. Sokszor jutott eszembe azóta is ez a zsoltáridézet: „*Hiába néktek korán felkelnetek, későn fekdülnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelme-sének álmában ad eleget.*” (Zsolt 127,1–2)

Sz. D. atyánkfia földi pályafutását ismerve méltán elmondhatjuk róla azt, amit Mózes, Isten embere így fogalmazott meg a 90. zsoltárban: „A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnénk.” (Zsolt 90,10)

Elhalálozott testvérünk egy népes család kilencedik gyermekeként látta meg a napvilágot. Összesen tízen voltak testvérek és a falu akkor legnépesebb családjai közé tartoztak.

A kommunisták a családapát rendszerellenesnek tartották, és egy éjszaka a „fekete autó” elvitte és a család többé már sosem látta viszont. Az édesapa megkezdett vállalkozását a hátramaradt család, a gyerekei kellett befejezzék. Kavicsot kellett a Nagyküküllőből kitermelni és vagonba belapátolni. Még meglett, erős fizikumú embernek is nehéz volt ez a fajta munka, s a most elhalálozott testvérünk akkor még alig 12 éves volt csupán, és testvéreivel együtt öt éven keresztül kellett végeznie ezt a nehéz, megerőltető fizikai munkát.

Később sem kényeztette el az élet. Előbb fogatos volt a helyi termelőszövetkezetben, később a fakitermelésben kereste meg kenyerét. Mindig nehéz, fizikai munkát végzett.

Most megözvegyült hitvesét 38 évvel ezelőtt vette feleségül 4 gyermekkel. Házasságukból közös gyerek nem született, de az elfogadott gyerekek most e koporsót körülállva elmondhatják, hogy számukra az elhunyt édesapa helyett édesapjuk volt.

Jó volt látni, testvéreim, hogy a nevelt gyermekei miként tisztelték, ápolták, gondozták, szerették a nevelőapjukat.

Kedves testvéreim a gyászban! A szenvedők, a betegek, a magányos emberek mindig vigasztalásra szorúlnak. Jó látni azokat az élethelyzeteket egy lelkipásztornak, amikor nem csak ő vigasztal Isten Igéjével. A most elhalálozott testvérünk is a hitvese jóvoltából naponta hallotta a vigasztalás Igéit. Érette nem csak a templomban, de otthonában is naponként imádkoztak, és így meg lehetett számára a hitben való megerősödés áldott alkalma.

Így a megboldogult tudott arról, hogy Isten a földi élethez viszonyítva a benne bízóknak valami sokkal boldogabb jövődőt ígér a földi élet után. S így a hívő ember halálában nem a megsemmisülésbe, nem az enyészetre, hanem az örök üdvösség homáiba megy. A szenvedésen és halálon keresztül át az ÉLETRE. Ezt olvassuk a halálunk

pillanatáról a kijelentett Igében: „Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jel 14,13)

Gyászoló hozzátartozók, búcsúzzatok hittel és reménységgel a hazaköltözött, megfáradt, a szenvedés tüzeiben megtisztult s a halálában teremtő Istenünkhöz megtért drága halottatoktól a feltámadás és boldog viszontlátás reménységében. Ámen.

Igehirdetés presbiteri szeretetvendégségen

Lőrincz István

Marosvásárhely–Alsóváros

A szolgák A tékozló fiú példázatában

Alapige: Lukács 15,22–28

Isten kegyelméből ismét együtt lehetünk immár hagyományossá vált évkezdő presbiteri szeretetvendégségünkön. Ahogy azt mindig is tesszük, először Isten Igéjére, annak tanítására figyelünk, hisz ez a legfontosabb a mi számunkra. A mai alkalmon azokról a szolgákról szeretnék beszélni nektek, akik a tékozló fiú példázatában szerepelnek. Amikor erről a példázatról prédikálunk, akkor a legtöbbször az atyáról és a két fiáról beszélünk, és méltatlan módon megfeledekezünk a szolgákról, akikről azonban ez a példázat sokat elmond, s akiktől mi nagyon sokat tanulhatunk a mi szolgálatunkban.

Kik is ezek a szolgák és mit tesznek ők? Ezek a szolgák már a két megelőző példázatban is szerepelnek, hisz az asszony összehívja asszonybarátait, a pásztor meg a pásztortársait, szomszédait, az atya pedig a szolgáit és azt mondják: örvendezzünk, mert megkerült az elveszett dragma, az elkóborolt juh és hazajött a tékozló fiú. Ha feltesszük tehát a kérdést, hogy kik is ezek a szolgák, akkor erre azt válaszolhatjuk, hogy ők Krisztus igaz tanítványai. Ők Isten egyházának igaz szolgái, Isten országának a munkásai. Ők azok, akik hordozzák a munka terhét, de aztán ők azok is, akik együtt örülnek az atyával. Ők azok, akik hordozzák a szolgálat keserűségét, fájdalmit, hisz majd látni fogjuk, hogy a nagyobbik fiút hiába próbálják behívni, mert az ő válasza az, hogy haragszik, duzzog és ezért nem akar bemenni. Ezt Isten minden szolgája ismeri. Ki ne ismerné azt a fájdalmit, ami akkor van Isten szolgálataiban, amikor úgy érzik, hogy munkájuk hiábavaló, mert ma is sokan vannak, akik nem akarnak bemenni. A nagyobbik fiú tulajdonképpen az atyára haragszik, de ezt a haragot a szolgáján tölti ki.

Ebben a példázatban háromszor is szó van arról, hogy mit is tesznek ezek a szolgák. Először is mit tesznek az atya felé? Hát azt, hogy tökéletesen és teljesen engedelmeskednek az atya akaratának. Nekik nincs saját akaratuk, azt már halálba adták, akaratuk Isten akaratának eszköze lett. A környezetüknek sincs hatása rájuk, mert őket már csak Isten akaratja érdekli. És ezek a szolgák egy szent közösséget alkotnak. Ezt a közösséget nem ők hozták létre, ezért nem ők dolgoztak, ez Isten ajándéka az ő számukra. Azt a négy dolgot, amit az atya parancsol: adjatok rá tiszta ruhát, húzzatok gyűrűt az ujjára, sarut a lábára és vágjátok le a hizlalt tulkot, minden további nélkül teljesítik. Ezt minden késedelem és minden ellentmondás nélkül teszik.

De ezeket a szolgákat nem csak az jellemzi, hogy egy akaraton vannak az atyával és engedelmeskednek neki, hanem szorgosan fáradoznak a tékozló fiú életének újjáépítésén is. Nekik nagyon komoly munka jut a tékozló fiú életének megújításában, helyreál-

lításában. Ez is jellemzi Isten szolgálait. A világban ez egészen másképp működik. Ott mindenki a maga felépítésén, előmenetelén, karrierjén, boldogulásán munkálkodik, és ha lehet, elvárja, hogy mindenki más is részt vegyen abban. A világ szerint gondolkodó ember nem szolgálni akar, hanem kiszolgáltatja magát. Krisztus szolgálait az jellemzi, hogy ők akarnak szolgálni másoknak. Milyen más is lenne ez a világ, a társadalom, a családok élete, ha ez jellemezne mindenkit: a szolgálatkészség. Szolgálni a másik ember javát, üdvösségét, életének helyreállítását.

Mivel szolgálnak ezek az emberek? Nem azzal, amivel ők rendelkeznek, hisz nekik nincs semmijük, hanem azzal szolgálnak, amit az atya ad nekik: ruhával, gyűrűvel, saruval, hízott tulokkal. Szolgálnak a tékozló fiúnak, pedig az ezt egy szóval se kérte tőlük. Ők az atyáért szolgálnak, mert ez az atya akarata. Nem azért szolgálnak, mert a fiú ezt megérdemli, hisz ennek épp az ellenkezője az igaz, hanem szolgálnak azért, mert az atya ezt parancsolta nekik, mert ők részt akarnak venni abban a csodálatos munkában, ami árán a fiú arcára visszatérhet az atya dicsősége, ami az elmúlt időben teljesen letörődött róla.

Micsoda nagyszerű szolgálat az, kedves presbiter testvérek, amit ránk bíz az Atya! Hogy mi Isten munkatársai lehetünk emberi életek megújításában, az istenképűség helyreállításában. Hogy azokon, akiről azt a bűn letörölte, ismét ott ragyoghasson. Mert gondoljuk csak végig, hogy mi is zajlik itt. Ezek a szolgák látják ennek a fiúnak a rongyos ruháit, érzik rajta a disznók bűzét, a kocsma undorító szagát, de egy szót se szólnak, nem kommentálnak, nem tesznek gúnyos megjegyzéseket. Ők egyszerűen hallgatnak az atyára és teszik akarátát. Ők megismerik ezt a fiút a rongyokban, aztán mezítele-nül, vagyis nyomorult, elesett, kegyelemre utalt állapotában. Hisz ő rá van utalva arra, hogy levegyék róla a rongyos ruhát, hogy feladják rá az újat, hogy gyűrűt húzzanak az ujjára, hogy sarut húzzanak a lábára, hogy oda ültessék a gazdagon megterített asztal mellé és jóllakassák a hízott tulok finom falatjaival. A fiúnak pedig meg kell tanulnia a kegyelemből élni. Úgy, ahogy a szolgák is az atya kegyelméből élnek. És itt most létrejön a közösség, a szentek közössége, a kegyelemből élők közössége. Megtanulnak le-térdegni egymáshoz, megmosni egymás lábát, ahogy azt a Mesterük is tette. Megtanul-nak egymásnak szolgálni. Bárcsak mi is meg tudnánk ezt tenni!

De ezek a szolgák nemcsak az atyának engedelmeskednek, nemcsak a tékozló fiúnak szolgálnak, hanem a nagyobbik fiúnak is, aki még kinn áll, aki még az ajtó előtt áll és nem akar bejönni. Ezek a szolgák bizonytságot tesznek a nagyobbik fiúnak arról, amit ők az atyának és a tékozló fiúnak a közösségében láttak. Bizonytságot tesznek arról, amit az atya a fia felé tett. Más szavakkal azt is mondhatnánk, hogy Krisztust hirdetik. A nagyobbik fiú, amikor hazatérőben hallja a zene, a vigalom hangját, odahív egy szol-gát és megkérdezi, hogy miért e sokadalom? S a szolga egyszerű szavakkal elmondja: a te testvéred hazajött, atyád ezért vágatta le a hízott tulkot, mert egészségben nyerte őt vissza. Gyarló ez a bizonyágtétel, hisz a négy jótétemény közül csak egyet mond el, elfeledkezik a ruháról, a gyűrűről és a saruról.

Ilyen gyarló a mi bizonyágtételünk is: sok minden kimarad belőle, sok mindent nem mondunk el, de olyan jó, hogy az Atya nem haragszik meg azért, hanem nagyon örül annak, hogy annyit is el tudunk mondani. Mondjunk el annyit, amennyit tudunk és ahogyan tudjuk. De amit ez a szolga mond, azt szívből mondja. Ő azt mondja, amit hal-lott, látott és megtapasztalt: hogy az atya jó, szeret és kegyelmes. Csak az ne történjen meg velünk, hogy ajkunkon elnémuljon a bizonyágtétel, ott kinn a mezőn, a nagyobbik fiak felé, a világ fiai felé. Jaj nekünk, ha olyan szolgák vagyunk, akik az atyai ház örö-méről hallgatunk. Mert akkor hogyan várjuk, hogy onnan kívülről jöjjenek be az embe-rek?

És még egy utolsó dolog. Világossá válik a történetből, hogy ennek a szolgának a bizonyágtétele nem talál kedvező fogadtatásra. Mert a nagyobbik fiúról azt olvassuk, hogy megharagudott és nem akart bemenni. Ez ne riasszon meg minket. Ezt maga Jézus Krisztus is megtapasztalta, és a szolga nem lehet nagyobb az ő Uránál. Itt a szolga jutalma a bizonyágtételre a harag és az elutasítás. De hát nem így történik ez ma is? Így történt ez Istvánnal és a többi vértanúval, az Úr sok igaz szolgájával. De ez a szolga ezek után mégis egy csodálatos dolgot tapasztalt meg. Hiszen ezek után maga az atya ment ki és kérte a fiát. Az atya átvette a szolga munkáját. Ez az, amit még ebben a példázatban utoljára olvasunk. A szolga nem panaszkodott, nem szidta a visszautasító fiút, nem sajnáltatta magát, hogy úgymond számba se vették. Ő semmit se szól, nem gerjed haragra, nem keseredik meg, hanem visszatér az atyához, és a többit most már őrá bízta. Ő most mindent kienged a kezéből és átad az atyának. Ez a szolga végső soron Jézus Krisztusra mutat. Ő is engedelmes volt az Atyának, dolgozott a világ helyreállításán, megváltásán és hirdette Isten szeretetét. Tette ezt olyan világban, amelyik visszautasította, átokfára szegezte.

Mi ezt a Jézust követjük a szolgálatban. A nagyobbik fiúról nem tudunk meg többet. A példázat azzal zárul, hogy az atya kérte őt, de az már nincs megírva, hogy az atya unszolására se ment be. De nem is az a fontos most nekünk, hogy ő bement-e vagy sem, hisz itt példázatról és nem valós eseményről van szó, hanem az, hogy mi, mint Isten szolgálói, hívogassunk másokat. Mert Isten megadhatja, hogy a mi hívogatásunk, szolgálatunk ne legyen hiábavaló. Végezzük mindnyájan így szolgálatunkat! Ámen.

Lelkészi értekezleten elhangzott igehirdetés

Orbán Judit

Kovácsna-Vajnafalva

Az isteni kezdet

Alapige: Ézsaiás 11,1

Régi-új ígéreteként olvashatunk Ézsaiás prófétánál egy vesszőszálról, egy hajtásról. Az, hogy benne van a Szentírásban, még nem jelenti azt, hogy a lélekben is megragad. Én úgy jártam, hogy egy csendes reggeli órában elevenedett meg nekem ez a rész, és fordította a figyelmemet oda, ahová nagyon is szükséges a visszakanyarodás az én sokszorosan összetett, zsúfolt életemben.

Szóval vissza kellett menni a krisztusához. Megint vissza az alaphoz, hogy onnan legyen megújulás, és annak jegyében következzen a folytatás is.

Újból és újból elgyönyörködöm a Szentírás csodálatos jelképrendszerén. Ízelgetem azt, mert egyre teljesebben szeretném felfogni ezeket a jelképeket. Úgy vagyok vele, hogy tudom, kár azok jelentéséből valamit is kihagyni. Miközben ebbe a gondolatvilágba belemélyülök, rájövök, hogy hitem révén mindez hozzám közel áll, az isteni szó lélekben foglyul ejt.

Kinek tűnik fel egy vesszőszál, egy hajtás csak úgy jártában-keltében? És íme, a Szentírás jelképként használja mindkettőt a mi Urunk megjelölésére. Egyértelmű, hogy milyen összefüggésben: a növekedést, egyáltalán a kezdet, a kiindulást ábrázolja így ki.

Ezekkel a képekkel benne vagyunk az isteni terv középpontjában, az ószövetségi kegyelmi üzenetnél. Ekkor a Messiás kapcsán nagy újdonság az a tény, ahogyan ő alázasan megjelenik.

Erre kell nekünk a mai Ige kapcsán összpontosítanunk.

Hogy miért? Elsősorban azért, mert ennél megnyugtatóbbat és kielégítőbbet senki sem tud mondani.

Az isteni válasz felénk így hangzik: én elkezdtem a nagy munkát, a szabadítást, és véghez is vittem azt.

Ott, ahol olyan sok minden helyrehozhatatlanul elromlott, Isten megjelent, hogy cselekedjen.

Milyen jól érthette ezt Ézsaiás hallgatósága. Néven nevezi a próféta a jogtalan intézkedéseket. Szó van árvák és özvegyek jogainak a megcsorbításáról. Súlyos, társadalomellenes intézkedések ezek. Aztán a nagypolitika szintjén szomorú az, ahogyan Asszíria túlteljesítette Istentől kapott feladatát. Eredetileg Isten azért küldte az asszírokat, mert megharagudott az Ő népére, és így akarta büntetni őket. De itt közbeszól Isten, és azt mondja, hogy Asszíria is sorra fog kerülni, mert Isten szerepében tetszeleg, az isteni dicsőséget akarja megszerezni magának.

Minderre hangzik az isteni megoldás: Isten a sudár termetűeket kivágja, Izráel országát elpusztítja, Asszíriát is porig alázza.

És máris megvan a törzsök, a gyökér, amiről alapigénk szól. Önmagában olyasvalami, ami az élet jeleit nem igazán mutatja. Mégis Isten kezében ez is felhasználható kiindulópontnak, kezdésnek. Mert a lecionítás következtében kialakult törzsokból, gyökekből sarjad ki a vesszőszál, a hajtás. Eljön a Megváltó, hogy aztán vele és általa egy egészen új világ köszöntsön be.

Ilyen gondolatvezetésben érthető meg az, hogy Isten miért látta jónak a zsidó nép körében elkezdni a megváltást.

Isten visszavágta az ágakat odáig, ahol még minden rendben ment, a dávidi dinasztián belül, Isai családjáig. Odaillesztette, abból eredeztette az új, a legteljesebb hajtást, az ő Fiát.

Nemcsak szép ez a kezdés, amit akkor Ézsaiás így megfogalmazott a népnek, hanem ma is lendülettel tölt el, igazi lelki erőt nyújt az istenfélőknek. Mert ennek az isteni tervnek a fényében el tudom képzelni az életemet, a jövőmet is, és a rám mért szerepre is rátalálok, igyekszem azt betölteni.

Kritikus alkat vagyok, szívesen olvasok új megközelítéseket. Igyekszem napirenden lenni minél több újdonsággal, hogy ezt a mai kort értem, és arra adjak választ azoknak, akikhez én eljutok.

Így bukkantam rá egy olyan írásra, amely józan érvelésével megragadta a figyelmemet, el egészen addig a pontig, ahol csonka Jézus-történetekről van szó. Nemcsak hogy ezzel nem tudok egyetérteni, de az ilyen kritikát már hitnélkülinek tartom.

Az érvelés háttérében az volt, hogy a Megváltó nem úgy élte földi életét, mint egy átlagember, például nem alapított családot.

Abbahagytam az olvasást, mert nekem ilyenre szükségem nincs. Az én Megváltóm tökéletes. Ézsaiás is így jövendölte meg. Nincs itt szó csonka vesszőszálról, csonka hajtásról. Sőt a messiási jövendölés finom képei éppen a lélek rezdüléseit eredményezik, hogy majd az Újszövetség lapjain egy alázas, erőszakmentes szabadítót lássunk viszont.

Mi hogyan prédikáljuk ezt a Krisztust?

Pál apostol így fogalmaz: mi a megfeszített Krisztust hirdetjük (1Kor 1,23). Ezt az igehirdetői munkát zsidók és görögök körében folytatta az apostol, ahol éppen ez az üdvörténeti mozzanat, a keresztre feszítés nem fért bele a képbe, a hitvilágba.

Az igazi szintézis viszont ez: a kezdetektől ellátni a végéig, vagy a mi szerencsésebb helyzetünkben fakadó lehetőség: a lekerekített megváltás-történetnek erről a feléről visszanézni a kezdetre.

Jó ez, hogy mi nem csupán a megváltás eredményének, gyümölcének örvendezünk, hanem az azt megelőző tényeket is szem előtt tartjuk. Hiszen Isten mindenbe beleavatót minket, most is belevon az ő közlése által. Érdekeltté tesz az én üdvösségemben. Bevon, mint társat, aki ezt a jézusi utat jól átlátja.

Más helyen úgy fogalmaz az Írás: tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvöztse a hívőket (1Kor 1,21). Tetszett neki, hogy a különböző korok embereit megszólítsa, a régi szavak által a mai embert is megérintse, és így az Úrra irányítsa a figyelmet.

Csodálatos kezdethez juthatunk ma vissza az Ige által. Ahhoz a ponthoz, amikor Isten az ő tervét megosztja az övéivel.

Milyen jól tervez a mi Istenünk! Hosszasan készítette elő a Megváltó érkezését, hogy aztán az ő halála és feltámadása által a legnagyobb győzelmet tulajdonítsa a mi Urunknak.

Ez a kegyelmes Isten napról napra megszólít bennünket, alkalmanként bebizonyítja, hogy sokféle újakezdés lehet a szolgálatban, a lelkesedésben, az engedelmisségben.

A minap ezt éltem meg újból, hogy Isten újakezdi velem. Közel jön, hogy megerősítsen a szolgálatban és a hitben egyaránt. Családlátogatás során imádkoztam egy presbitercsaládnál. Meglepetésemre így szólalt meg az engem otthonába fogadó presbiter. – Most én is imádkoznék érted, értetek.

Milyen jó, hogy az Ézsaiás által megjövendölt kezdet jó véget ért, mert tökéletes isteni munka volt. Azt soha többé meg nem kell ismételni. Bizony kihajtott a vesszőszál Isai törzsökéből, kisarjadtt a hajtás az ő gyökereiről. Ezen Isten lelke megnyugodott – olvasni a folytatásban, a 2. versben, hogy ezzel az Úrral mi is nyugalmat találjunk a magunk számára. Ámen.

(Elhangzott az Erdélyi Református Egyházkerület Lelkeszi Értekezletén, 2012. október 11-én.)

A lapot alapította: D. dr. Csiha Kálmán és Nagy László
Főszerkesztő: Jenei Tamás
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa
400079 Cluj/Kolozsvár, str. I. C. Brătianu/Király u. 51.
Tel: 0264-592453; Fax: 0264-595104; Email: belmisszio@reformatus.ro

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Olvasószerkesztő: Salamon Emese

Számítógépes szedés, tördelés: Nagy Andrea

ISSN 0254-4458

Faludy Ferenc

Az Úr Jézushoz

Jézus, szívem szép szerelme!
Az én lelkem gerjedelme
Buzgón szeret tégedet;

Nem azért, hogy üdvezüljen,
Tüzzre, kinra ne kerüljen, –
Másként szeret tégedet.

Ingyen Uram, te szerettél,
Teremtettél, megszenteltél,
Megváltottál engemet:

Ugy, én szívem szép szerelme!
Az én lelkem gerjedelme
Ingyen szeret tégedet.

Ebben a hív szeretetben,
Hóltig való tiszteletben
Vigan ontom véretem,

Vigan néked én Istenem,
Drága kincsem és mindenem,
Feláldozom éltemet!